

הפנתר השאור

הארץ: 9.11.1972	הורפס כרפוס הישונימ רחוב חברת משנות 10 טל. 09191 יים	גליון מספר 3 המחיר לירת אחת	כתובת המערכת: ת. ד. 3742 ירושלים	העורך: כוכבי שמש
--------------------	---	--------------------------------	-------------------------------------	------------------

לקראת דיקטטורה

ב- 6.10.72 פרצו בלשי משמרת ירושלים לבית הדפוס שלנו וגנבו את פרטיכל השיחה עם ראש הממשלה אשר חלק ממנו מתפרסם בגליון זה. חשבנו לעבור על כך בשתיקה, אך בלשי המשמרה ממשיכים לפקוד את בית הדפוס בנסיון להחרים חומר נוסף, הוצאת עתוננו הפכה למשימה מחתרתית.

מעשים אלו ואחרים, וכל הדיבורים על העלאת אהוז החסימה, מטרתם אחת: להנהיג שלטון דיקטטורה בישראל.

מי שהדמוקרטיה יקרה עבורו אל לו להשאר אדיש. היכוננו לפעולות מחאה!

בגליון זה:

9 צמוד	הסטודנטים והצנף	2 צמוד	אלימות הנוצר משרתת את הממשלה
10 צמוד	טחנות הצדק	2 צמוד	מכתב ג'ולי לכן אהרון
11 צמוד	כתבים לנ... e	3 צמוד	ג'ודה ארנס מוז' הפנתריס השחורים.
12 צמוד	אל הקרא	4 צמוד	פוצ'י הכנין תובעים זכויות
13 צמוד	תשובה לסקני הדבוק	4 צמוד	כנסאס
14 צמוד	על מי מגן הימין?	4 צמוד	ארכב שאנות אשר אלון
16 צמוד	טיכול משטרת	4 צמוד	יכול כומר התצורה
16 צמוד	שאלות יסודיות	5 צמוד	יהדות צירק וצ'יטק ארצה
17 צמוד	אני אלהב אלתק רלנה	7 צמוד	כיסבואי כיצ'ס
18 צמוד	מה נשמע בפנתריס השחורים	7 צמוד	סיסמאות מאה עצרים
19 צמוד	אזה מטרותון	7 צמוד	הרואי האכוצר
20 צמוד	מכתב לח"ל	8 צמוד	קסצי עתונות נדשו

גולדה ושרים מול "הפנתרים השחורים"

לאחר מאמצים מרובים, השיג "הפנתר השחור", ממשרד ראש הממשלה את פרוטוקול השיחה שהתקיימה ב-13.4.71 בין גולדה לבין 5 מחברי ארגון הפנתרים השחורים. החל מגליון זה אנו מביאים בהמשכים, את שלוש שעות הדיונים שהיו בפגישה.

אינו כל שצבר עלינו, כאשר לפני 22 שנה חיינו על הגבול ומאז הגענו ארצה גרים אנו באותם תנאים עד היום הנה במשפחתי עשר נפשות ושבעה אחי במוסדות לעבריינים, כפרוקן זה לא קרה לנו ולא היה קורה שאחותי מהיה נערת רחוב.

רה"מ ג. מאיר: איך הגעתם לכם הלכך מר ס. מרציאנו: ישנו ארגון קסמון למען קסמון. וצוד כמה וכמה ארגונים קמו עד היום, וכולם נעלמו או נרדמו. השם הזה פגיע ומפורר רה"מ ג. מאיר: מהיכן קבלתם את השם הזה? מר ס. מרציאנו: זה שם פגיע רה"מ ג. מאיר: לא שמעתם על השם הזה במקום אחר? מר ס. מרציאנו: אנו יודעים עליהם, שהם חומכים בפתח, והם נגד יהודים. רה"מ ג. מאיר: אם כן מדוע לקחתם לכם שם זה? מר ס. מרציאנו: כי זה נתן לנו את המתקן, לעורר את הרצף סביבנו, ושהחיה תגיבה למעשינו.

מר ר. אברגיל: לענין השם, יתכן שיש לנו 40 אחוז מהאידיאולוגיה של הפנתרים השחורים, בארה"ב. שהו גם הם מרופחים, דפוקים, והעובדה שהם אלימים—אנחנו לא.

רה"מ ג. מאיר: הם גם אנטישמים. מר ר. אברגיל: אנו מסורים למדינה שלנו ופטרון וסים ואובים אותה. עצם העובדה שאנו ערים לבטייה המגבילה את הילדים שלנו וצור תנו, ורוצים לילד שצריך ללכת לבבא, וכל לילד בריא וראוי לשרת בבבא, וצריך לספח אותו בהתאם—מיכחה על כך, אני עקב העובדה שלא היה לי מה לאכול בתור ילד, והייתי מסתובב ברחוב והולך לשוק המכוניות, כדי לגנוב גנבניה (רה"מ: אבא שלך לא עבדך בשנת 1952 נעשה נכה, באנו מפרוקן עד שנת 194, ועוכבנו באלג'ר, עקב המלחמה כאן, עם סיומה הגענו לפרדס—כך, בפרוקן היה אבי אינסטרטור, כארץ לא עבד בתחילה, היינו בפרדס—תנה, וישכנו שם חודשים מספר, ההורים שלנו היו ממורמרים וחייפשו מקום עבודה, ומצאו בירושלים שכונה בשם מסררה, שלא חיו בה אנשים, פלשנו כמה מן שפחות לאותה שכונה, חמ"ים מסר משם היה רחוב עבטי ישראל, שיפצנו אש הבניינים וגרנו שם, אבי נכנס לבתים שבגבול, ולקח מה שהשאירו שם פליטים ערביים, באד הימים נפל לו על גופו חלק מנג' שהחמוסס, וזכר את צלעותיו, ומאז אינו עובד.

רה"מ ג. מאיר: באיזה בית—חרושת עבדת? מר אברגיל: בבית-הפרדס, ועובתי את המקום ואחר-כך בבית-הפרדס לנעלים אמריקאיות וגם את העבודה הזאת עובתי.

רה"מ ג. מאיר: מהי עבדת בפרדס? מר אברגיל: ביהודה האחרון עבדתי בו היה פרדס, ועובתי את המקום לפני ארבע שנים, לפני—כך עבדתי בכך יחד לנעלים אמריקאיות ובמדליות ובעוד כמה מקומות, לא הספיקה לי המשכורת שם ולכן—עובתי.

רה"מ ג. מאיר: יש לך ילד אחד? מר אברגיל: כן הוא בן שנתיים ותשעה חודשים.

רה"מ ג. מאיר: אשתך אינה עובדת? מר אברגיל: לא, אין פעוטונים לילדים, ואינה יכולה לצאת לעבודה.

רה"מ ג. מאיר: ולפני שילדה את הילד? מר אברגיל: אני נשוי אתה ארבע שנים ולא עשרים שנה.

השר מ. חזני: ואם יהיה כקום לילד בפעוטון—תלך אשתך לעבוד? מר אברגיל: כן היא היתה יוצאת או לעבודה.

רה"מ ג. מאיר: כמה עבדת לפני שהתחתנת? מר אברגיל: גם אז עבדתי בספונגיה מנבלות רבות עומדות לפני אנשים כמוני: אין להם אפשרות להתקדם, איננו רוצים שיתנו לנו קיצבות או נדבות, אנו בריאים ומסוגלים לעבוד, אלא שיתנו לנו את האפשרות להתקדם.

לא באנו לדבר על עבודתי הפרטית, כי אילו היתה זו הבטייה שלי—היה זה מצויין, ישנה בעייה של העדה הספרדית, שמהווה 65% מכלל האוכלוסיה בארץ, מצבה של עדה זו גרוע ואנשית חיים בקו העוני, כאשר הם משתכרים כארבע מאות לירות לחודש, מדובר כאן במשפחות בעלגם עשרה ילדים ויותר, זה לא מספיק להם למחייתם, הסתכבתי בשכונות וראיתי, אם כן בעבר לא הסתובבתי כך אבל עתה, הרבר מענין אותי.

רה"מ ג. מאיר: מהיכן קבלת את השכר? מר ר. אברגיל: מעצמנו, ישכנו והשכנו, וישנם כמה חברים, שהגיעו יחד למסקנת שאנשים כמונו, או ספרדים שלנו ניסו כוחות עצמם בכל מיני שמות, כגון: פיש (רה"מ, מה פירוש הדבר?) למנן ספרדים או עירקים, מפלגות שונות ניסו את הרבר, ואיש לא שעה להם, אמרו, שהנה קם עוד אחד, שרוצה להגיע לכנסת על חשבון המקומחים ור המסקנים, לנו אין סיכויים להגיע לכנסת, סבלנו ור-

פרטיבל סטנוגרפי מפגישת רה"מ עם הפנתרים השחורים, ירושלים, 13.4.1971

נכחו: רה"מ ג. מאיר, השר י. אלון, השר מ. חזני, נציגי הפנתרים השחורים: היה אלבו יעקב, מרציאנו, מרציאנו, סעדיה, לוי דוד, אברגיל, ראיב, רכסיה, ש. יפה.

רה"מ ג. מאיר: כולכם מירושלים? מר ר. אברגיל: כן, אנו מבקשים את סליחתכם על דלות לשוננו, שלא נוכל להתבטא בעברית ספרותית, אלא כפי שלמדנו אותנו.

רה"מ ג. מאיר: אתם מעשנים? מר ר. אברגיל: כן, תודה.

רה"מ ג. מאיר: אתם ילידי הארץ? מר ר. אברגיל: כולנו מפרוקן, אני מרבאס, אני רוצה לומר, שמאז הקמנו את הצעקה מוכרת לכם הבטייה אבל היא מוכרת מומ, אלא שעדים לה יותר מאז הקמנו את הצעקה, כולל יודעים שקיים בארץ פער כלכלי וחברתי וכל אחד אומר זאת בצורה שמוצא לנכון.

רה"מ ג. מאיר: לאיזה בית-הספר הלכתה? מר ר. אברגיל: למדתי עד כיתה ג' בלבד.

רה"מ ג. מאיר: באיזו שנה? מר ר. אברגיל: עד שנת 54—1953.

רה"מ ג. מאיר: מה עשית אחרי זה? מר ר. אברגיל: הייתי ברחוב בבתי-משפט, בבתי כלא, בדרך היסורים.

רה"מ ג. מאיר: לא עבדת? מר ר. אברגיל: כן כאשר יכולתי, רק בעבודת-בנין עסקתי, אין לי כוח להמשיך לעבוד עוד בבנין, אני נשוי, ויש לי ילד.

רה"מ ג. מאיר: ומה עושה אתה עכשיו? מר ר. אברגיל: פועל—נקיון.

רה"מ ג. מאיר: בעירייה? מר ר. אברגיל: כשיכון הסטודנטים, בקרית-שמואל זה חודשים-שלושה.

רה"מ ג. מאיר: מה עשית עד אז? מר ר. אברגיל: התבטלתי, הסתובבתי.

רה"מ ג. מאיר: היית רשום בלשכת-העבודה? אין להם עבודה למציע? מר ר. אברגיל: ישנה עבודה—בנין ובתי-חרושת, אבל משלמים שם ארבע—מאות לירות לחודש, ובממוצע עובדים שם עשרים יום בחודש בלבד, ומגיעים למשכורת של 60 ל"י בלבד.

(המשך בגליון הבא)

פועלי הבנין תובעים זכויות

1. ביום שלישי 12.9.72 הפגינו כחמשים פועלי בנין נגד קרו הביטוח של פועלי הבנין. הם הציגו לקרו תביעות:
2. פועל בנין ראשי לקבל בסף במקום ימי הבואה אם לא יצא להבראה.
3. פועל בנין יקבל שכר עבור כל ימי המחלה, בלי להפחית לו ימי המתנה.
4. כל פועל בנין שפוטר מעבודתו יקבל פיצויים מלאים בלי להפחית לו שני שלישי מהפיצויים.
5. אנו דורשים זכות ערעור על פעולות הקרן הביטוח.
6. פועל אשר צבר 22 שנות עבודת בנין ראשי לצאת לפנסיה זכותו של פועל בנין לקבל הלוואה של 1,000 ל"י עבור כל שנה של חברות בקרן, למטרת עזרה בדיוור.
7. פועל בנין לא ישלם רבית עבור כספי ההלוואה.
8. מזכירות פועלי הבנין תיבחר ע"י פועלי הבנין ולא על-ידי הספוגות.
9. חלוקת רווחים לפועלי הבנין מכספי הקרן.
10. ההפגנה נערכה ליד משרדי הקרן, מול בנין ההיסטדרות בירושלים.
11. חתמרמרות רבה הודגשה בקרב הפועלים שהשתתפו בהפגנה, לדבריהם מספרם הקטן של המפגינים, נוביע בגלל סמיכות ההפגנה לערבי חגים.
12. על מה זלמה?

קרן הביטוח, נוסדה מכספם של פועלי הבנין-יש המעי- רכים את כספי הקרן במליונים רבים- ולפועלים אין שליטה על הכסף, שהוא כספם הבלערי של פועלי הבנין.

קטורוח יעקב ממארגני ההפגנה, אמר במהלך העצרת- יש לנו חשד על מעילה בכספי הקרן, וזכותם של הפועלים לנדוק מה קורה לכספם.

הפועלים התמרמרו על בניית בנין הקרן-שעלה מיליו- נים- מכספי הפועלים, מבלי שישאלו אותם. אחד הפועלים אמר: "בכסף של הבנין הזה, יכלו לפתור לכוננו את בעיות הד- יור, והיה נשאר עודף.

הפועלים הבטיחו להפגין שוב, בהצלחה!

פנטומס

מזרחי: מה קרה לך?
 לוי: כלום.
 מזרחי: אבל התחפושתי הזאת?
 לוי: מה רע בה?
 מזרחי: מדוע התחפשת?
 לוי: לא היתה לי ברירה.
 מזרחי: למה התחפשת?
 לוי: לפנטום.
 מזרחי: מדוע לפנטום?
 לוי: זאת הדרך המהירה ביותר להשיג שיכון.

כדורלעומר

הפנתר השחור.

ארבע שאלות לשר אלון

מאת: יוסי אבירם

אני חייל חושב אילח, הייתי בחופשה ל- כראת שנת הלימודים, ואז התבררו לי כמה עור- כדות: הגיצה הביתה אנרת חינוך, ממחלקת ה- חינוך באילת בה הוסנתה אחותי לביה"ס המקיף, כפונרת הרטורמה (ר"ב) התלמידים שם אשכנזים מא"ח והסכיבה).

עם תחילת הלימודים, ניגשה אחותי לכית חספר, שם נאמר לה לגשת מיד לעירייה. משם הוסנתה לביה"ס "המקרה" (חממת המלצרים וע" וכרי השרותים).

אחותי שבה הביתה, במקום ללכת ל"מק- רר", שאלתי אותה מה קרה, ואז היא ספרת לי, נגשתי לבדי למחלקת החינוך בעירייה. דיכרתי עם נבדה רות סגל, סגנית מנהל מחלקת החינוך, היא אמרה לי שסוכם עם אבי אחותי והמסיכולג שהיא עוברת ל"מקרה", שאלתי אם אפשר לרא- ות את הפרוטוקול של הנידון, היא סרבה.

בדרכי הביתה שאלתי את עצמי, על סמך מה קבע המסיכולוג שאחותי בת ה-12, נועדה ל- תיות מלצרית ולא ר"ר.

נגשתי לאחותי ובקשתי ממנה שתספר לי בדיוק מה קרה אאל המסיכולוג, היא ספרת ש- תבקשה לצייר אדם, ולאחר מכן להעריך את ג- ילו. היא אמדה את גילו כ-40 שנה, לאר מכן נערך לה מכתן זיכרון, עם משחק קוביות קצר ובוה הסתיים הייעוץ המסיכולוגי של אחותי, ש- חרץ את עתידה בחיים כמלצרית או טבחית, כ- התאם לצרכים הכלכלים של אילת כעיר תיירות- אם היינו גרים בדימונה, מן הסתם היתה לוס- דת תפירה.

כאילת מתגוררים שני עמיסו הסנדלים המהנדסים והכירוקרטיה שמשום מה צבעם הוא לבן, העם חשני, עם של רפוקים, מלצרים טכה- ים ושאר שרותים שצבעם שווף.

כעת נותר לשאול את שר החינוך:

1. מה משמעות המילה רפורמה באילת?
2. האם לכונת יסעוני סיפוח, משמעות בטולתי?
3. הלא אכזרי לקבוע עתידו של ילד בן 10?
4. האם שר החינוך, ער לעיברה, כי הוא עצמי אחראי להסדרה הגועית בישראל?

יבוטל כופר התעודה!

בימים אלה כשמשלת ישראל נלחמת בכופר התעודה, המוטל על יהודי ברית המועצות, זוממת אותה ממשלה להגדיל את כופר התעודה הנגבה מראש, שנים רבות מהסטודנט הישראלי, אנו תומכים בזכותה של האוכלוסייה לקבל חינוך מהמדינה, חינוך שאינו תלוי בכסף, כיום תלוי החינוך בכסף, כבר משלבי החינוך הראשונים- החל מכתה א'- כשלהורים בעלי משפחות מרובות ילדים, אין אפשרות לרכוש ספרי לימוד.

אנו קוראים לממשלה:

אפשרו חינוך חינם החל מגן הילדים ועד לסיום האוניברסיטה.

סטודנטים!

אנו יודעים שאים הגעתם לאוניברסיטה ניצלתם מחיי עוני, ומבתי סוהר, מקומות שאלפי צעירים הגיעו אליהם ולא יצאו משם.

עבור נוער העוני כל סטודנט הינו דמות שהוא שואף להגיע, אנו מאמינים שבמתן הזדמנויות שיות יוכלו נערים משכונות העוני להגיע בהמונים לאוני- במקום לקחת מהסטודנט כופר תעודה עבור לימודיו על הממשלה למנוע שחיתויות דוגמת: אוטוקרס ורד, נתיבי נפט ועוד. בכסף זה ואחר יש לממן את החינוך במדינת ישראל.

אנו לימינכם במאבקכם הצודק, כי הוא גם מאבקנו. בברכת חזקו ואימצו, מאלו שלא הצליחו להגיע לאוניברסיטה

"הפנתרים השחורים" - ת. ד. 742 ירושלים

יד
בו
ה

יהדות עירק ועלייתם ארצה

עם תום מלחמת העצמאות, חיו בעיראק כ-130 אלף יהודים, שראו את עצמם כצאצאי הסליטים שגלו לבבל אחרי חורבן בית ראשון. היתה זו קהילה משגשגת, בעלת אחוז גבוה של בעלי-השכלה, ואשר בידי אנשי-הכספים, הבנקאים והסוחרים שלה נמצא ניהול הכלכלה העיראקית כולה. לעדה היהודית שורייתה — על-ידי החוקה — נציגות בבית-הנבחרים, וכמעט בכל ממשלה עיראקית היה לפחות שר יהודי אחד.

עדה זו גם לא טעמה טעם סוגרום ורדיפות, בהיקף שהיה מקובל באירופה המזרחית. רק פעם אחת נערך פוגרום: בעת שלטונו של ראש-הממשלה הפרו-נאצי, רשיד עלי אל-כילני, ב-1941.

לעומת זאת, קיימה קהילה זו קשר אמיץ עם ארץ-ישראל — ובעיקר עם ירושלים — עוד לפני היות שתי הארצות חלק מן הקיסרות העות'מנית. בנים של משפחות עיראקיות רבות החיישבו בארץ בין שתי מלחמות העולם.

עם קום מדינת ישראל, היה לתנועה הציונית בעיראק אירגון מחתרתי נרחב-למדי, שפעל תחת השם הכולל של "התנועה". שליחים מישראל, יחד עם פעילים מקרובי-מיי, אירגנו רשת הברחה, עוד לפני מלחמת העצמאות, שהעבירה זרם מתמיד של עולים. שיירות העולים עברו דרך המדבר לעבר-הירדן.

אולם זרם זה היה דקיק, כלל בעיקר בני-נוער. אחת הסיבות: חלק ניכר מהנוער המשכיל היהודי היה קשור עם הקומוניסטים העיראקיים, חשב כי תפקידו לנהל את המאבק לשינוי פני הממשלה בעיראק. הרגשת-השור-תפות היתה הדדית: הקומוניסטים העיראקיים ערכו הפגנה בבגדאד, בפרוץ מלחמת העצמאות, בה קראו להכרה בזכות העם היהודי להקים מדינה עצמאית.

על נהרות בבל...

העלייה הבלתי-חוקית לישראל גרמה לכמה תחבשויות בין המשטרה העיראקית לבין מובילי השיירות בהרים.

לפתע, בסורים של שנת 1950 (חודש מארס), פורסמה הכמשלה הודעה מרהימה: כל יהודי עיראק, שירצה

לעזוב את עיראק, יוכל לתצויר על ויתור-מרצון על נתינותו העיראקית. היה ברור, כי הכוונה לאלה הרוצים לעלות לישראל. בדבריה-ההסבר, שהובאו בעיתונים, נאמר: "ההתנגשויות בין המשטרה לבין קבוצת מהגרים הוכיחו, כי חלק מיהודי עיראק אינם רוצים לחיות במדינה הזאת. על-ידי בריחתם הם מוציאים שם רע לעיראק. מי שאינו רוצה לחיות בקירבנו, אין מקומו כאן. שילך".

בראש הממשלה שהחליטה על כך עמד חוסיין אל-טוויידי. מאוחר יותר, אחרי ההפיכה של הגנרל קאסם, ב-1958, כאשר הועמד אותו אל-טוויידי למשפט צבאי והואשם בכנידה, היה אחד מסעיפי-האישום העיקריים: סיוע למדינת ישראל, על-ידי מתן אפשרות ל-100 אלף עיראקים להצטרף אל שורות אגרתה.

באותו היום, ב-1950, כתבו עיתונים עיראקיים: "היום חוגגים היהודים שני חגים: חג סורים, וחג מתן הרשות לעלות לישראל".

קציני משטרה הופיעו בכתי-הכנסת, והגבאים הודיעו כי כל הרוצה לשאול שאלה בקשר להודעת הממשלה, יקבל תשובה מפי הקצינים. הקצינים הבהירו, כי כל אשר על יהודי לעשות, כדי לעזוב בשלום את עיראק ולנסוע לישראל, הוא לחתום על טופס שהוכן לצורך זה על-ידי הממשלה.

אולם ההיענות לא היתה גדולה. היהודים תששו, כי כל העניין הוא מלכודת, כדי לגלות את הציונים. והרי ציונות היתה אחת ההאשמות החמורות ביותר בספר החוקים של עיראק.

הושלבה פצצה

חלף חודש. בא חג הפסח. ביום האחרון של החג יצאו המוני היהודים של בגדאד, כמינהגם, לטייל על שפת הוידקל, לחגיגת שירת הים. בשעות השיא היו על הטיילת קרוב ל-50 אלף יהודים — גברים, נשים וטף. בשעה תשע בערב כבר קטן מספרם. רובם חזרו לבתי-הם, לסעוד את הסעודה הראשונה על פיתות ומאכלי חמץ. אולם רחוב אבו אל-נוואס, לאורך הנהר, המה עדיין ממטיילים יהודיים.

בקפה "דאר אל-בידה" ישבו צעירים יהודיים משכילים. לפתע חלפה על פני בית-הקפה מכונית. חפץ קטן הושלך ממנה, תוך כדי נסיעה, ומייד התפוצץ על המידרכה. רק במיקרת לא נפגע איש.

הפצצה הידדה ברחבי עיראק כולה. במיוחד חשו בעוועו היהודים. הם היו משוכנעים, כי טרוריסטים עיראקיים ניסו להתנקש ביהודים. זכרונות מימי רשיד עלי אל-כילני הועלו בחרדה. "כדאי לנסוע לישראל", החלו המהססים לומר האחד לשני.

למחרת הציטו המוני יהודים את משרדי משטרת הנסיעות והנתינות, שנקבעו כמקום-רישום של המבקרים שים לוותר על אזרחותם. היו אלה, ברובם המכריע, בני השכבות העניות, שלא היה להם מה להפסיד.

מול הנחשול הפתאומי, פנתה המשטרה לוועד העדה, ביקשה ממנו להעמיד לרשותה כתי-כנסת או כתי-ספר יהודיים, שישמשו לישיבות-רישום לעולים. בית-כנסת

הגדול "עורא דאד" ניתן לצורך זה. קציני משטרה ופקידים מתנדבים חברי התנועה עבדו כמישמרות, יום ולילה, ברישום הסונים אליהם. העדה הקימה מסבחה מיוחדת, שיטסק אוכל לשוטרים ולעורריהם, כדי שלא ייאלצו להפסיק את עבודת הרישום.

כאשר חלפה הבהלה הראשונה, הסתבר כי לא כל יהודי עיראק רצו לעזוב. בסך הכל גרשמו — עקב הפצצה על הטיילת — כעשרת אלפים יהודים. מה עוד שקצב ההסטה ארצה היה איטי מאוד. אחרי שנרשמו כל המבקשים לעזוב הגיע רק מטוס אחד. שהטיס 150 יהודים לקפריסין, ומשם ללוד.

שוב חדלו יהודי עיראק לראות בויתור על נתינותם עניין בוועד. השוטרים ופקידי הרישום נסארו ללא יצרנות.

לפתע החפוצצה פצצה שניה. הפעם במשרד של שירות האינספורמציה של ארצות-הברית. היה זה מקום נעים ומרווח, בו נהגו צעירים רבים — בעיקר יהודיים — לשבת ולקרוא. בקיץ כיבדום במשקה קר.

גם הפעם היתה ההשערה, כי מחתרת עיראקית קיצונית הטילה את הפצצה, אשר רק במיקרה לא סגעה באיש. יהודים, שחששו כי הבסחון הפנימי יתפרע, אם תפתח מלהמה מחתרתית, פחדו שהם יהיו הנפגעים הראשונים במיקרה זה. על כן שוב החלו מידפקים על דלתות בית-הכנסת "עורא דאד", לחתום על טופס הויתור.

אלא שהפעם לא היתה הבהלה גדולה כמו בפעם הקודמת, ומספר הנרשמים לעלייה היה קטן עוד יותר. שנת 1950 נגמרה, וחודש מארס — בו עמד להסתיים המועד בו מותר לוותר על הנתינות — התקרב.

ישיבה סורית

הפעם היו קורבנות: נער נהרג ואיש מבוגר נפצע. המקום: בית-הכנסת על שם מסעודה שמטוב. בית-כנסת זה שימש מקום-ריכוז ליהודים שכבר הגיע תורם לעזוב את עיראק — מעין תדר-מעבר ובי-קורת, שממנו הוסעו במשאיות יטר למסוסים, כדי לא לעורר תשומת-לב יתירה בנמל-התעופה.

באותו היום, בינואר 1951, היה בית-הכנסת "מסעודה שמטוב" מלא יהודים כורדיים, שהובאו מהעיר סוליימניה בצפון, והתכננו לטיסה. בחוף עמד נער יהודי, שהציע עוגות מתוקות לסקרנים. לפתע התפוצצה הפצצה. הנער נהרג במקום; יהודי שעמד לידו נסצע קשה בעינו.

הפעם לא נותר ספק בלב היהודים: מחתרת אנטי-יהודית מתגללת להם. מוטב שיעזבו את עיראק כל עוד ניתן להם. שוב החלו מתארכים התורים. בלילה האחרון, לפני שפג מועד ההרשמת, שילמו יהודים שחד של 150 ואפילו 200 דינר (לי"ש), כדי ששמש יכלל ברשימת לפני נעילה בחצות. כאשר תמה ההרשמה, הסתבר כי כל יהודי עיראק — מלבד 5,000 בלבד — ורשמו לעלייה.

כעבור כמה ימים פורסמה תממשלה חוק גוסף, הנוגע ליהודים המתגרים. תממשלה, שבראשה ניצב נורי אל-

סעיד, התכנסה לשיבה סודית, ומיד לאחר מכן התכנס גם המגליס — בית המחוקקים — לשיבה סודית. היה זה ביום שבת, והעסקים היהודיים — בכלל זה מרבית הבנקים — היו סגורים. ליתר בטחון, נוחקו הטלפונים בין המגליס לעיר, כי הממשלה לא רצתה שמישהו מהבנקאים ידליף לידיד יהודי את תוכן הדיון. על סדרי היום: הצעת חוק, להתרמת רכושו של כל יהודי אשר ויתר על נתינותו ונרשם לעלייה.

החוק, שאושר מיד, ציווה על הבנקים להפסיק את פעולותיהם, ועל כל בעל-עסק יהודי לסגור את עסקו. כל מי שנתפס מוציא סחורה מחנות של יהודי היה צפוי לשבע שנות מאסר. כל מי שוויתר על אורחותו — רכשו הוחרס, הועבר לרשות אפוטרופוס ממשלתי. מותר היה לו להוציא עמו רק 70 ל"ש. כל מי שלא ויתר על נתינותו חייב היה להתייצב בתחנת-רישום שוהדית, ביום בהגדת-החוק החדש. הוא המשיך להיחשב לאזרח שוהד-זכויות, יכול היה אף לקבל דרכון ולנסוע לחו"ל. אבל עליו היה לשוב תוך שלושה חודשים לעיראק, ולא — נשללה נתינותו אוטומטית. ל-5,000 האזרחים היהודיים שנותרו, ניתן לנהל את עסקיהם מחדש, ללא הגבלות.

הקהילה העשירה נותרה לפתע חסרת כל. המטוסים החלו מגיעים בקצב של שלושה או ארבעה ליום. העו"ל-פוצץ את בגדאד.

ליום הוטעו לניקוסיה, בלוויית קצין משטרה עיראקי. אולם כעבור זמן הופסקה אחיזת-העניים, המטוסים החלו מגיעים יתר מבגדאד ללוד — כשקצין-המשטרה העיראקי מלווה את הנוסעים וחוזר במטוס הריק.

גידמה היה, כי לא נותר מה לרשום בדבר-ימיה של הקהילה העתיקה, אלא את פרטי חיסולה המהיר. אך לפתע הסתבר, כי הפרק האחרון לא יהיה יומן שיגרת של סיסות, אלא פרק דראמתי של עליית סודית, מאסרים, ואף תליית.

שלושה חודשים אחרי שהסתיימה הרשמת העולים, נכנס גבר אלגנטי לחנות הכל-בו המפוארת של בגדאד, "אורודיבק". אחד הובנים, פליט פלסטיני, החוויר בראותו את הלקוח האלגנטי. הוא עזב את דלפקו ורץ החוצה. ברחוב הועיק שני שוטרים: "זיהיתי בפנים אזרח ישראלי", סיפר להם.

היה זה מחלק הקפה לשעבר, שבהקופה מסויימת, מיד אחרי מלחמת העצמאות, עבד בעכו. הוא זכר את יהודה תגר מן התקופה בה שירת שם.

יהודה — שהודה בהיותו ישראלי, אך הסביר כי בא לבגדאד כדי להתחתן עם צעירה יהודיה עיראקית — לא היה העצור היחיד. המשטרה שמה את ידה גם על שלום צאלה שלום, צעיר בגדאדי, שהיה ממונה על מחבואי הנשק של ההגנה. הוא נשבר בחקירה, הוביל את השוטרים מבית-כנסת אחד למישנהו, הראה להם היכן מסתתר הנשק שנאגר עוד מימי מלחמת העולם השנייה. הוא שילם על כך בחייו, כתום משפטו.

מעגל המעצרים התרחב. העיראקים עצרו 15 איש. הראשמה היתה סנסציונית. טען הפרקליט: העצורים היו שייכים למחתרת ציונית, החזיקו סליקים של נשק והשליכו את ילודי הפצצות המיסחוריות. המטרה: להבהיל את היהודים ולרחוף אותם להגר בעוד מועד. מטרה שנייה: אחרי העברת כל הקהילה, גוער הנשק

וחומר-הנספח המוסתרים "לפוצץ את בגדאד".

על הנאשמים הגנו עורכי-דין עיראקים. פסק-הדין: שניים גיתלו, השאר נשלחו לתקופות מאסר ארוכות. אסתר לאסוף את חוטי העלילה בישראל. אחד מהם הוא כדורי סלים: גבר בן 49, הנראה בן 60 לפחות, רזה, כסוף, קמוט-פנים ובעל עין מזוככית: הוא איבד את עינו הימנית כפתח בית-הכנסת על-שם מסעודה שמתוב. הוא מספר:

"עמדתי ליד דלת בית-הכנסת. כבר ויתרתי על אזי רחוקי העיראקית, ורציתי לברר מה נשמע. לפתע שמעתי רעש, כמו יריית אקרה. אחר-כך רעש עצום. הרגשתי מכה, כאילו קיר נפל עלי. מסביב נהיה חושך. הרגשתי משחו קר יורד על לחיי. נגעתי — דם. העין הימנית. סגרתי את עין שמאל — ולא ראיתי כלום... הרופא אמר לי: מוטב להוציא אותה".

הוא נשאר בעיראק שלושה חודשים ואחרי צאתו מבית-החולים. אחר-כך בא תורו לעלייה. הפקיד לשעבר נורק למחנה עולים, וכל מאמציו מאו, לזכות בפיצויים, עלו כתוהו. הוא טען: "נסעתי מהפצצה. בית-המשפט קבע, כי הפצצה נורקה על-ידי תנועה. ממשלה ישראל צריכה לתת לי פיצויים".

אבל ממשלת ישראל אינה מודה כאחריות לפצצות של בגדאד, וממילא לא יכלה להכיר בו כנפגע בפעולה. "אני מוכן להיות קורבן למען המדינה", הצהיר, "אבל כשהמצב בבית לא טוב, כשאשה רוצה כסף ואין — איזה ערך יש להקרבה ולרצון טוב?"

מעצור בו פורת

חוס אחר הוא כדורי אלוייה, לשעבר חבר המועצה המקומית אור-יהודה. הוא סבור, שלא היה הכרח בתפיסתו של יהודה תגר. סיפורו של אלוייה:

"תגר לא נתפס באותו יום בו זוהה על-ידי הפליט הפלסטיני. פקידים יהודים, שמספרם רב בין עובדי הכל-בו 'אורודיבק', הצליחו לבלבל ולשכנע את הפליט, ואיפשרו ליהודה להתחמק מן המקום. מאותו רגע היה צריך להסתגר בבית", טוען אלוייה, "ולעזוב את עיראק בדרך המהירה ביותר".

"במקום זה, הוא חזר וביקר באורודיבק פעם שניה, כעבור שבוע. הפעם הביא איתו את מפקד אירגון העלייה, מרדכי בן-פורת. היה זה בעת הביקור הזה, שהפליט רץ להועיק משטרה, ויהודה נעצר. יחד איתו נעצר גם בן-פורת, אבל הוא הצליח לשכנע אותם שאינו מכיר את תגר, ושוחזר בערבות של 2,000 דינאר. הוא ויתר על סכום-הערבות ויצא לישראל".

חוס נוסף הוא עורך-דין עיראקי, תושב תל-אביב. הוא לא רצה להיכנס לוויכוח, אם "ציונות אכזרית" היא מוסרית. אבל היה לו מה לומר לגופו של "העסק העיראקי". דבריו:

"אחרי שנורקה הפצצה הראשונה, בקפה 'דאר אל-בידה', הופצו הרבה שמועות, שהזורקים היו קומוניסטים. אבל למחרת הפצצה, בשעה ארבע בבוקר, כבר חולקו כרוזים, כתובים בכתב-יד בין מתפללי המניין הראשון בבתי-הכנסת. הכרוזים הוחזרו מפני הסכנות שנתגלו עם הטלת הפצצה והאיצו כמתפללים לעלות לישראל.

"אדם אחד, שראת בכך תופעה משונה, היה סלמאן אל-ביאה, שופט-חוקר של בגדאד-דרום. הוא קבע, שהפצת הכרוז בשעה כה מוקדמת מוכיחה ידיעה-מראש

על הטלת הפצצה. לכן הורה למשטרה לחקור בכיוון זה, בקובעו כי מטילי הפצצה הם יהודים המבקשים לזרז את העלייה. ואומנם נעצרו שני צעירים מבית מועלם. "לפתע התערב משרד המשפטים. השניים שוחררו והמשך הטיפול הועבר לידי השופט-החוקר כמאל שהין מכנדאד-צפון. כלומר: בשלב זה עוד היתה נכונה להעלים עין. כי כל מיבצע העלייה ההמונית בא מתוך נכונות להעלים עין — או אולי מתוך הסכם סעיל יותר בין החצר והממשלה, לבין הנציגים הציוניים.

"אבל אחרי שתי סצצות נוספות, ואחרי הצטפס השליח מישראל — זה כבר היה יותר מדי. המשטרה נכנסה לפעולה, ואי-אפשר היה עוד ליצור את הנציגים. דבר אחד רק יש להוסיף: בתנאים האובייקטיביים של העניין, המשפט שנערך היה מטפס לפי כללי הדין סוט הבינלאומי. פשוט ההוכחות היו כאלה שלא היו כל קשר להוציא מסקירותן כאלה".

שם ובאן

בעיראק שלטו היהודים על מוסדות מלכתיים רבים. רוב הבנקים ובתי-המסחר הגדולים היו בבעלות יהודים. גם היהודים העניים ביותר חיו ברמה טובה יותר מן העיראקי הממוצע. בואם לישראל היה כרוך כספי איום. מתנות הקליטה דאו, היוו עבורם ירידה דראסטית ברמת החיים. רוב הרכוש הוסאר בעיראק, ומעטים בלבד הצליחו להגיע לכאן עם כל רכושם.

ליודי העולים גרמה תקופת המעבר בישראל להפסק תלימודים ארוכה כשהדגש היה על לימוד השפה והתאקלמות בחיים החדשים. דאגות הפרנסה וההסריו את ראשי המשפחות מנעו מהם לדאוג להינוד לידהם ההתמרמרות הלכה וגדלה וראשי המדינה האו שלחו למעברות צוותות של מדריכים שירכיבו בעולים החדשים מעט ציונות. למרות זאת לא נרבעו הרותות, ואחד השירים הגפוצים שהיו אז דיבר בנעגועים על המולדת הישנה:

מה עשית בן-גוריון!

הברחת את כולנו!

בגלל העתמולה, ויתרנו על אורחותנו.

ועלינו לישראל.

הלוואי ורכבנו על חמור, ולא היינו מצליחים להגיע לכאן!

וע, איוו שעה שחורה היתה זאת!

לעזאול המטוס שהביא אותנו לכאן!

זהו תרגום מילולי של פיזמון השיר שנתגו לשיד אפילו בחתונות ובכל מיני שמחות. הוא נשאר פופולארי עד סוף שנות החמישים, שם הוא נעלם. אך קשה לומר שהגעועים נעלמו.

למרות שבואם היה כרוך באי-רצון בולט, הרי שכבר בתחילת דרכם בארץ ניסו העולים מעיראק להשתלב בחיי התברה. עדות לכך אפשר למצוא בעצם עובדת פירוק הקהילה ופיזורת לכל עבר. הם לא ראו כל צורך בהקמת קהילה נפרדת בתוך המדינה, מתוך אמונה כי המדינה נועדה להם (יהדות מרוקו המשיכה כאן בחיי קהילה נפרדים — סיפורם בגליון הבא).

החששות תכבדים שליוו את בואם של יהודי עיראק נתאמתו. אחת הקהילות המפוארות והעשירות ביותר חוסלה, אנשי הפכו למחוסרי כל, רוב בניית שוק למחוסרי השכלה. מספר האקדמאים שעלו מעיראק עו"ל

הרוסי המכוער

השנה האחרונה עמדה בסימן "פאטיבל עולי רוסייה" כשימעה עוד לפני עשר שנים "זכינו" לעולים מרוסיה, אם כי בכמות מועטות, כמו השנה גם לפני עשר שנים זכו העולים מברית המועצות לדיוור נאית ולעבודה טובה ומבטיחה.

כאשר ראה אולצ'יק את עיתון הפנתר השחור חקורם, רגז באופן מיוחד על העמוד האחרון של הגיליון שבו חיתה קריאה לכל הפועלים לשבות לארץ הזרה עם סועלי פלית הרפוקים. לאחר שהוא לא הצליח לחנוק את זעמו החל לצעוק קוסמוניסטים דגל אדום, ועוד דברים שאינם מובנים - כל זה קלה.

הרוסי המכוער

בשעות הבוקר כשהפועלים מסוכים סביב לשולחן ואוכלים את ארוחת הבוקר - כשגמר לצרוח החל ללכת לכיוון הדלת. הפועלים הנדהמים קראו לו לבוא ולהסביר את עצמו ולא לרברר סטיות. אולצ'יק חזר על עיקבותיו תפס את הפנתר השחור הצביע על העמוד האחרון וצעק. זה דגל אדום, אחר הפועלים הסתכל ברוסי ואמר. אם זה דגל אדום או אני מוכן להגיף דגל אדום מעל ביתי, וגם לצבוע את עצמי בצבע אדום.

בימי החופש הגדול נוהג סולל בונה לקבל נערים לעבודה כחניכים. סחיר החניך שחיים עשרה לירות ליום, המנהלים האשכנזים לא סחמיצים הזדמנות זו ומביאים גם את ילדיהם לעבודה, ילדו של אולצ'יק היה בן אלו שעבד בחופש, ומשכורתו ליום נטו היתה ארבעים ושלש לירות, אומר אולצ'יק. מה יש, זה לא אפליה, זו פרוסקציה וכל המדינה בנויה על פרוסקציה.

אוי לנו בעוד עשר שנים אם אלו יהיו פני כל העולים מרוסיה, הכאים אלינו היום, או עלולה לפרוץ בארץ מלחמת אחים אם יש בני ארס כמו אולצ'יק. אולי בעצם זה הפתרון לבעיית העוני במדינה?

צירלי ביטון

אחר מעולים אלו הוא אולצ'יק. עם בואו ארצה קיבל דיוור בקרית יובל בירושלים שער היום נחשבת כשכונה מסוארת ולשם נשלחים חיוס מרבית העולים מארצות הברית.

אולצ'יק נתקבל כמנהל עבודה בסולל בונה, זהו מפעל ענק תכולל בחוכו מאות פועלים בנגרות מסגרות, ברולנות, נהגי משאיות, תעשיית בלוקים מחסנים, ומשרדים, ברור הוא שכל עושי העבודה השחורה הינם בני העליה של ראשית חקמת המדינה, ברור גם, כי רוב המנהלים, בכל התחומים בסולל הם אשכנזים ממזרח ארופה.

כשמסתכלים על אולצ'יק, אפשר להבין מיד מדוע האנשים המקוסחים שונאים את הרוסים.

בויכוחים המתעוררים - לעתים קרובות - על נושא הסער הכלכלי יהיה אולצ'יק נגד כל מילה שחומר למען העניים, אולצ'יק נשוי ואב לילד אחד, שתו הינה רופאת שיניים והכנסת המשפחה מסתכמת בשלושת אלפים לירות לפחות.

כשאומרים לו, בישראל חיים כשמונים אלף ילדים שאין להם מיטה משלהם הוא עונה בפתוס כאילו נקש אותו נחש. מה אתם רוצים שעדות המזרח יעשו ילדים ואני אחנך אותם ואתן להם לאכול על חשבוננו? כנראה שאולצ'יק, הרוסי המכוער שוכח או לא יודע כי אותם בני עדות המזרח בנו בשבילו את המדינה ואתם הילדים מהמשפחות הגדולות, לחמו ונפלו כדי שהוא יוכל לעלות ארצה, אותו אולצ'ק אינו מבין כי לא יתכן שבו בזמן שהממשלה תצעק למען אחינו בני רוסייה כשהם נמצאים במצוקה, ובני עדות המזרח חייבים לקבל אותם כאחים, בעוד כשמדובר בבעיית עדות המזרח, יענו הרוסים הללו הנקראים, אחינו? לא אנו אשמים שאהם עשיתם עשרה ילדים.

ראיון השבוע עם איש שמן

אני: שלום איש שמן. רציתי לשוחח איתך קצת על דמוקרטיה אפליה ו...
 איש שמן: למה נעמלת דווקא אלי? וחוק מזה אני לא מדבר על מסיתים ובוגדים
 אני: זה בשביל הרדיו
 איש שמן: ודיון אז לפי דעתי במצבי הבטחוני הקיים צריך לאסור כל מי שמדבר נגד המדינה?
 אני: ומה עם הדמוקרטיה
 איש שמן: דמוקרטיה שמוקרטיה מדשים כאן לדבר יותר מדי, שישעו לוסיחה
 אני: האם ידוע לך שקיימות בארץ מאות משפחות שחיות על סף הרעב?
 איש שמן: שילכו לעבוד
 אני: קראת בודאי על השחיתות בצמרת החברה, על אנשים שהתעשרו על חשבון משלם המסים.
 איש שמן: אז מה? אין שחיתות באנגליה? אין באמריקה? אין ב...? איפה אין?
 אני: ישנם ילדים רבים שאינם הולכים לבית הספר, אינם עובדים ומסתובבים ברחובות ואף אחד לא מתעניין בהם
 איש שמן: בטח! משום שאבא שלהם שיכור! קלפו ולא דואג להם.
 אני: ומה בקשר לשיכון?
 איש שמן: מה אתה מדבר? אין היום עולה בלי דירה חדשה.
 אני: לא, אני מתכוון לאותם מעוטי יכולת.
 איש שמן: תראה חביבי, אתה יודע כמה עולה פנטום? כמה עולה טנק? למה אתה לא קורא עיתונים.
 אני: אז הכל לדעתך בסדר?
 איש שמן: אני אזרח הגון!!!

אמנו

סיסמאות מאה שערים

בוסף להפגנות, קיים מאבק תמידי בין אני שני גסורי קרתא לבין החוק. זהו מאבק על הסיסמאות הרבות המצוירות על קירות ה"שכונה הירושלמית".
 מידי ערב מוחקים אנשי החוק את הסיסמאות ומידי בוקר מופיעות שוב, ואלו הם:
 חנק לרבי בהנא.
 להיות חבר קיבוץ, קשה יותר מלהיות יהודי.
 בוז לגולדה המרשעת!
 נהג עצור, הפתלוג לפניך!
 כוות לפתלוגים!
 בוז מדינת ישראל הנאצית.
 פרוש, פעם ביצה בפעם הבא כדור.
 כוות לשמעוני (קצין משטרה)

לחברנו ואוהדנו

לשנה טובה
תכתבו ונתתמו

יהי רצון שבשנה הבאה נזכה לראות בארצנו

חברה שוויונית וצודקת

מאחלים:

הפנתרים השחורים

קטעי עיתונות 1972

עמוס קינן

חיים חפר

הטרוריסטים שלנו

נעור סיני הנקרות החרשות קצתם ספול קרוב
 לשונותם • ואז שוב אהרן ערק אדם ברבי הנה
 ובקניני • ואהרן ראה איתם קרסיון השרה
 נסקוקם של אלי לחן ליל וזבליו • הם מציצים
 קניניו של עם ישראל ואני • קמפנים ובסוריה
 יזלכנו וכתיו וכתיו וכרוב • הם ילחמו בסוריה בלחי
 מה שבת חב • כל לחם להקשר אלכוני ולחם את
 קסתי • ואין לו רשות לפטר נקלרונה של הני
 לחתי ונבחרתי • ואז הנחיק שבר קנניה בן
 הירף עד סתת לגב • ואהרן חזק נחזק את
 כי קצתם זה לא נעים • קצתם נאמר אמה נכחי
 באיו רצינות מתחזקים אלי עמיתך העמונים ••

בן. אספר לזחק ולזחק — אכל הנחיק הוא נח
 כי • הגה את לנקסי מנרשים זהה שהודה בהמ
 חק — וקשר • ולא רק זאת אלא כדי קני
 ובזיון • קקבל אותו גם שר הסקסטים לראיון •
 דמני כי לאחד כל זאת יקרה קשה לבוא בסע
 • אל כי עתחיל למסך קדים להגנה מפני הל
 להגנה • קצתם אחרי קצתם סוף לנדא: נגם עור
 רצמן. אם לשגם לסי הצהרתיים נקבוצ האחרון
 • ידיו מוכנים לפתח להצדיק את זה הסיון ••

אולי אני פאסיקס אכל לא שש" • אסר הרב
 קנא קקול קמור ורנש • קשעניו יורח קרקים
 וסוי חוצב אש • אכל מי קרחה את • קנן הירר
 דים" סנה. סמחחה • טינו נכול קלא לחשב
 קהוא גם זה נגם זה • אית מין וסוריה קהניקה
 שלינו מררץ הנקסרים הסנקים • ואשר קנקה
 קאן את הסקנה הפוליסית קלה להקים • וקאשר
 קתה שופע אוחו קתת מבניו ורואה את שישוסקם
 • קתה קשקנע קאלו הנאצים לא היו רוקקים
 יהודים — הוא הנה נקנה על שורתיקה • אכל
 וק באשר לפאשיון ואשר לסקשות • כל קנר
 קארץ נואת יכול לראות קנה הרבה יותר קשוי:

••
 וואים בסליונה את הרב קנא קת יוסף
 קנרר קניר טלינה להגנה • (אנכי קניקם
 קסנקיים קשעיהם) — סכרחת להיות קנה קינו
 קנהו) • וקני סכרחה קאלו קשקשי הגליו
 קאמים איש להקננות בניוירק קאסי • נל-
 קמים על קנחה • לקצור" למקשלת וקראל את
 קחקלי קל קשולם לקסי • קאם לא יתנו להם —
 הם סכטיחים לת קרב מוליסו וקרבות קחוב •
 קתם וקשו את הכולקסיקים מן סמקלה (סוף-
 סוף) • וקנר • קניקם" יש להם • קשעניקם" ••

אזעקה ממיגדל-העמק

תל-אביב. מלנינגראד ומניו-יורק.
 לא תהיה ליישוב הוותיק מנוחה.
 יכולים אנשים טובים לברוח
 מהעיר, לגור בנוויירק בשמחה.
 בקלה ונוחה-מנון. עניין של זמן עד
 שלא יוכלו לצאת כלילת מצתי-
 הם. והיו אמת צובה. אבל תיא
 אמת. האור הקורן מחייהם הנוחים
 ימשוך אליו את המקוסחים כמו
 פרסר-לילה. המקוסחים אינם מר-
 דעים למצבם. הם רק יודעים ש-
 מצבם נחות. והם ינסעו הכל. אם
 לא יתנו. הם להם חלק. והו חלק מ-
 מרד המקוסחים בעולם כולה. חבל
 על כל סיפתי-דין. התולה את הקר
 לר במתירנות. בהתפרקות מעול
 מצוות ובר. המאה שלנו הביאה עיר
 מה את ההכרה שלכולם מגיע הנל,
 לא רק לחלק מכולם מגיע הכל. מי
 שלא ישלים עם עובדה זו. ישלם על
 מחרלו.

כדי להסיר כל ספק, ייאמר ש-
 כותב הדברים האלה מאמין בכל
 ליבו בעלייה. מאמין שיש לתת ל-
 עולים את מירב הזכויות וההזנות
 למצן יתאקלמו מהר בתברה וב-
 כלכלה הישראלית. אבל מי שאומר
 שאי-אפשר להניף בעת-זבועונה
 אחת גם את דגל הבטחון וגם את
 דגל הקירמה. פשוט אינו יודע מה
 הוא שח. מה ערך לבטחון מבחון
 אם אינך יכול לצאת מביחך כלילתו

הורח המועד של חיל. פולה
 מכרית-המועצות. על-ידי ברי-
 נים מרוקאים במיגדל העמק. כבר
 הוליד כמה תגובות מתקפות.
 מששששות. אין זה על רקע ערתי
 כלל וכלל. מבטיחים לנו. ועור
 מבטיחים לנו שאין זו תופעה מיר-
 ודת למיגדל העמק דרקא. גיחא.
 התנחמנו. האמת על המתוחות הער-
 תית אינה מגיחה לעתונות. מאפני-
 נים אצלנו שאם לא נדבר על מש-
 הו. אותו משהו לא יהיה קיים. אפני-
 לו תיזכורת כמו רצח אינה מדיקה
 אור אדום.
 יורשה לנו להיות פחות אופני-
 מיים. כשם שבחזית החיצונית.
 כמו בסרגרדיה של מינכן למשל. ער
 מד העם כולו מלוכר באיש אחד.
 כך בחזית הפנימית המשבר החמור
 ביותר המאיים על שלמות המדינה
 הוא משבר הפער הערתי.

בארץ הזאת חיים שני עמים. אם
 לא נזכיר את הערבים. בין שני
 העמים היהודיים נסוש מאבק. את
 החרדה מפני תוצאות המאבק היר
 סיב להגדיר אסרם קישון. היודע
 לרוב להיות לפה ליישוב החתיק
 בעל הזכויות: הוא חרד מפני מדי-
 נה ערבית. המדברת ומפומת עב-
 רית.

כדי להבין את הפחד של קר
 שון. צריך להבין כיצד רואה ה
 ישוב הוותיק את עצמו. והו סטי
 ריאוסים של קרן-היסוד. עליה קס
 נה חלוצית של אנשים ארבותיים
 מאוד. משכילים מאוד ואידאליים
 סיים מאוד. הם עשו כאן הכל יש
 מאין. הם תל-אביב קטנה. אור די
 גויים. הקיבוץ הישן והסוב. הצמרת
 הכלכלית החברתית של המדינה.
 הם יודעים שעתידה של ישראל ל-
 אורך ימים תלוי בעלייה נבחרת
 של יהודים משכילים. אך טבעי
 הוא ששיכבה כזאת רוצה לתגבר
 עצמה על-ידי עליית מארצות ה
 רוותה ומכרית-המועצות. אך טבעי
 הוא שבעולים מכרית-המועצות
 רואים בני שיכבה זו מעין חידוש
 עצמי. חורה לשנות נעוריהם ה
 יפות ביותר. כך צריכה היתה ארי
 צנו להיראות: רוסאי שיניים ו-
 סכנאים. אמיצים ומסורים. אזהבי
 נקיין וסדר. אורחים למופת.

כאשר הביאו הנה פיליון יהודים
 מארצות-ערב. חשבו על הכל חץ
 מאשר על העיקר: כיצד לקלוט
 עלייה זאת במהירות המכסימא-
 לית וכיצד לגשר על הפער במהי-
 רות המכסימאלית. מי שלא הבין
 או שאת הפער תזה יש לבטל ל-
 חלוטין. אפילו במחיר ויתור על
 כמה הנאות בחיים. קוצר את הסי-
 רות עכשיו.

בעיית-הכעיות של ישראל כיום
 אינה כיצד לייבא משכילים. ה
 בעייה היא כיצד להפוך את ילידי
 מגדל העמק לרוסאים ומהנדסים.
 כל זמן שהרוסאים יבואו מצפון

10 אחוז - מול 10 אחוז

ר"ך כך ביקר קשות את אירנוני
 הנשים בישראל, על שאינם מעורבים
 במידה מספקת בהתחייבת מדינות ס
 ציאלית ובדיונים ציבוריים לקידום ה
 שרותים החברתיים. קיימת כיום זהות
 רבה — אמר — בין צרכיהן של
 נשים לבין צרכיהן המיוחדים של ת-
 קבוצות התלשות בישראל. לדעת
 מנכ"ל המוסד לביטוח לאומי, חייבים
 אירגוני הנשים להגביר פעילותם ב
 נושאים כגון יום לימודים ארוך. ש
 פור והרחבה של מסעל ההזנה לת
 מידי בתי-הספר, חינוך האשה. ה
 רכת המשפחה ועוד.

„אילו עשרה אחוז מהמשפחות ב-
 ארץ, שהכנסתן הממוצעת היא תבונה
 ביותר בסולם ההכנסות, ועמדה בשנת
 1969 על 2,072 ל"י לתודש, היו נכר-
 נות לגרוב מס נוסף בשיעור של 74
 ל"י לחדש בלבד לטובת עשרה אחוז
 מהמשפחות בארץ, שהכנסתן היא ה-
 נביכה ביותר בסולם ההכנסות, ועמדה
 ב-1969 על 213 ל"י לתודש, היינו
 יכולים להוציא באותה שנה את כל
 השכבה הזאת מעוני זה" — אמר ד"ר
 ישראל כ"ץ, מנכ"ל המוסד לביטוח
 לאומי, בהרצאה על „פער חברתי ב-
 ישראל", שנשא אתמול לפני חברות
 כיעצת חסועלות ב. בית ברל."

נכה - לחודש מאסר לפי בקשת סניגורו

— מאת מ. דביר, כתב „ידיעות אחרונות" —
 יעקב גדידי, נכה בן 21, משיכון דורה ב'
 נתניה, נדון אתמול לחודש מאסר, לפי בקשת
 סניגורו.
 היטלטל, ונשאר ללון בלש-
 כת הסעד.
 סניגורו ביקש בשמו לס'
 לוח אותו לבית הסהר. כ'
 די שתהיה לו סוף-סוף מ'
 סה לישון בה".
 השופט סען. שהבקשת
 היא אמנם הפגנתית, אך ב'
 כל זאת עבר גלילי עבירה
 — ולכן הוא שולח אותו
 לחודש לבית-הסוהר.

גלילי הואשם בהסגת
 גכול: שלושה חדשים. הוא
 ישן על כסאות בלשכת-ה'
 סעד בנתניה. לסענתו. אין
 בבית הוריו מקום שינה
 עבורו. מאחר שגרות בו
 תשע נפשות.
 לשכת הסעד שכרה לו
 חדר בשכונת דורה. אך בג-
 לל נכותו. לא יכול היה ל-

הסטודנטים והעוני

שלושה סוגי סטודנטים קיימים כמוסדות להשכלה גבוה.

1. הימין.
2. השמאל.
3. הרוב הדומם.

הקשר שבין הסטודנט הימני לשכונות העוני, הינו דופף ביותר. כשי- הגישה הימנית - לתושבי שכונות העוני - היא לרוב, גישה עוינת מאוד ורוב ביטויי הגזענות והאפליה, מוצאים ממחנה הימין. הימין הקיצוני, משתמש לעתים קרובות, באמצעי כוח כמכשיר לש- כנוע, זאת מאחר וכוח השבנוע שלו - בקרב המשכילים - חלש מאוד. לימ- ין קל לשכנע אנשים משכונות העוני, מאחר שהעניים - בגלל מצבם - נו- חים לשיכנוע, ומוכנים להאמין לאשליות, כי אשליה מוגעת יאוש.

החברה הישראלית, למרות שבעייתם היא בעיית כל החברה.

אל לנו לשכוח, שרובם המוחל- ט של הסטודנטים, מגיעים מבית יטוב, ולא משכונות העוני, לכן ברור ומובן - איס כי לא מוצדק - לאו נוי שבת רוח המחשבה של רוב הסטוד- נטים הישראלים.

צריך שיהיה ברור לכל אחד ואחד, איס הייתה קיימת שיויון אפי- שריות מעשי בחינוך, היה רובם המ- כריע של הסטודנטים כיום, מחוץ לכתלי האוניברסיטה.

אפשר להסיק מסקנות רבות אך נסתפק באלו:

משחקי השמאל.

1. לא מהסטודנטים ניושע
2. רוב הסטודנטים משכונות העוני, שוכחים את כור מחצבתם.
3. צריך להדק את הקשרים עם מעט הסטודנטים המוכנים לפעול.
4. הימין הוא פשיסטי, שבעיות העוני רחוקות ממנו.
5. השמאל טרוד במשחקיו.
6. על הסטודנטים להבין, שפתרון בעיותהם יבוא רק במאבק משותף, עם האזרח על כל בעיותו.

הפגנת ימין באוניברסיטה העברית

בשנת 1967 אירגן המחנה הימני באוניברסיטה העברית, הפניה נגד העלאות שכר לפועלים שאר ההפגנות של הימין הסבעד ההתנחלויות ב- שטחים וכו'.

בחוץ הימני אפשר למצוא את הכיטויים הנאים על העוני:

1. שילכו לעבוד.
2. הם מבזבזים את הכסף על אדאקו
3. בשכונות העוני יש הרבה טלוויזיות.
4. מה הם רוצים? הרי הם פרינוטיבים.

יש עוד כל מיני פסוקים שהימין שולף מתוך השרוול, מבלי שיחן אפשר- וש לענות לו כראוי.

עבוצות הסטודנטים השמאליות, שקועות רוב הזמן, במאכזים נגד הכיב- וש איס כי יש לציון את העובדה, שקבוצת י"ש, בחיפה, נחלצה לעזרת פועלי אוטוקרס, ופעלו רבות למען השובתים מקרית-חיים.

השמאל בקרב הסטודנטים הולך וגדל. אך הגידול הינו איטי למדי ואין הוא מחוה - כיום - סכנה פוליטית, להמשך קיומו של המשטר הנוכ- חי, עם גידולו של השמאל, חלה התרחקות מסויימת בינם, לבין הפועלים ושכונות העוני, האידאולוגיה בשמה הם מדברים, אינה מובנת לרוב הצ- יבור, וגורמת להם להחלל בתגובות אלימות בקרב הפועלים.

מעשית הופכים רוב ארגוני השמאל, מקבוצות פעולה, לקבוצות חו- גנים תאורטיים המושבים אליהם, צעירים וצעירות מעטים, שמאסו בחו- גי התפירה והבישול ושאר תחביבים.

רוב הסטודנטים, נמנים עם השחקנים, אלה סטודנטים שכל מה ש- מעין אותם, הם בעיותהם האישיות, דאגתם לעצמם מנתקת אותם מו

הפגנת פועלים וסטודנטים

-עוצמה כפולה-

בל נשכח את הסטודנט האמריקאי, או סוג אחר, הזורמים אלינו לאחרונה מחו"ל. סטודנטים אלו, עדים לבעיות החברתיות, יותר מאשר הסטודנט הישראלי.

עם פתיחת הלימודים באוניברסיטאות, ישימו המפתדים השחודים, דגש מיוחד לקידום הסטודנט העולה, במטרה לצרפן למאבק נגד העוני יש להניח ששיתוף הפעולה בן הסטודנטים החדשים כאן, יפעור את בעיית קליטתם החברתית, ויוסיף כוח דציני למאבק בשילטון הרקוב.

בשביל מה יועץ?

לראש הממשלה, יש יועץ מיוחד, ליועץ אשה אמריקנית שאינה יודעת לומר -שלום, כעברית.

כאשר כוחות צ.ח.ל מסתערים על לכנוו, היועץ משחק גולף בקיסרית. היועץ כודאי יועץ לראש-הממשלה עצות על הקסנת המער, כשהוא ינסור ליועץ, יסע לאמריקה לחיות שגריר.

אחיתופל

טחנות הצדק

השופטת ורלינסקי נגד ואדי סאליב

דרמה בשלוש מערכות

מערכה א'

בית משפט השלום בירושלים.
באולם המשפט נמצאים בשעה זו 4 אנשים, אחת מהם היא רותי, (השם בדוי), היא הובאה לשם ע"י המש-טרה, לשם הארכת מעצרה, בעיון שוטטות.

רותי, רוטנת ומקללת, את ידיה מקשטות בשפע כתובות קעקע, בחר אחד שואל: מה יהיה הסוף רותי? רותי: וואלה נמאס כבר לשבת, הכחור: כמה ימים יוציאו לך? רותי: יכולים להוציא לי רק 3 ימים הכחור: למה?

רותי: אני כבר שבוע במעצר, הכחור: משעמם לך במעצר? רותי: אל תדאג יש מספיק כדורים, הכחור: ואם יגמרו? רותי: יש כפיות בשביל לבלוע, השופט נכנס

מערכה ב'

רותי עומדת לראשונה הכחנתו כחתכים הממלאים את כל זרועה, לבושה שורט וחולצה קלילה הקשור רה מעל לתכור, השופט: פתחי את קשר החולצה ותעמדי יפה, רותי: אני עומדת יפה ואתה לא תגיד לי איך ללבוש חולצה, השופט: תוציאו אותה התוצה.

מערכה ג'

מוציאים את רותי החוצה, רותי: מה הוא חושב לעצמו, שבאתי לה... איחור? רותי פושטת את חולצתה, והיא נש-ארת עם חזיה בלבד לנופה העליון, החוקרים מצליחים לשכנע אותה ללבוש את החולצה חזרה, ומכניסים אותה אל השופט, השופט מביט בה במבט חד, מעיין בבקשת המעצר וקובע 3 ימי מעצר נוספים איך אומרים? הכל קבוע מראש.

באוגוסט 1959 הובאו לפני השופטת, הדואנת כל-כך לשמירת הסדר הציבורי בחיפה, מפרי-סדר מסוכנים לא-פחות מנתן כץ וחבריו. היו אלה מנהיגי המרד הגדול בואדי-סאליב, ההתקוממות שאימה להתפשט לכל רחבי הארץ.

גם אז, כעתה, היה להפרת-הסדר רקע סוציאלי-עדתי. הפאר הנוצץ של הדר-הכרמל קומם את חושכיו המרוקאיים של ואדי-סאליב, שראו בכך סמל לקיפוחם של עדות-המזרח בישראל בכל תחומי החיים. 4 נאשמים - מתוך למעלה מ-70 עצורים- הובאו ב-11 לאוגוסט בפני מרים ורלינסקי.

הבולט שבין הארבעה היה דוד בן-הרוש, בן ה-28, מנהיג המרד, גליון האישום ניבא שחורות:

10 פרטים של קשירת קשר ונהכשלת שוטרים ולחבלה ברכוש הציבור, הפרעה לשוטרים במילוי תפקידם, העלבת קצין בעת מילוי תפקידו, וכן החזקת כלי-יריה (אקדח מס' 37497) ללא רשיון.

מענין, שגם משפט זה זכה לבעילות לא שיגרתית. 5 ימים בלבד לאחר שהשופטת ורלינסקי הוציאה נגד החשודים פקודת מעצר ל-15 יום - כבר הוגש כתב האישום.

מרים ורלינסקי, שהיתה כבר אז שופטת שלום ראשית ובחור שכוו היתה בעלת הזכות לקבוע בפני איזה שופט יועמדו הנאשמים לדין-קבעה, ללא היסוס, את עצמה כשופטת של מפירי הסדר הציבורי מואדי-סאליב, ואז-בצהרי ה-11 באוגוסט-נתרחה הדראמה המשפטית.

דוד בן הרוש, שנארה תשוש משביתת - הרעב שהכריז במעצר - התבונן בשופטת ששבוע קודם-לכן הוציאה נגדו פקודת-מעצר, וזעק: "אני לא רוצה להישפט בפניך! שלוש פעמים אמרת בבית המשפט שאת תדפקי כל אדם שיבוא לפניך מואדי סאליב! הביטו עליה, הביטו עליה, השנאה נושפת מאפה! אני לא רוצה להישפט לפניך, את שונאת אותנו!"

השופטת נשארה דמומה לרגע קט אך מיד מצאה דרך להתגבר על תדהמתה: נכון, אמרתי שכל מי שיבוא לפני בבית משפט ויאמר שדופקים אותו מפני שהוא מרוקאי, יקבל עונש כפול אם ימצא אשם. כי הם מכניסים את הפירוד בעם! לא אסכול שאנשים הבאים בפני יכריזו עליהם כמרוקאים!"

האזירה באולם המשפטים היתה רוויית-מתח. בינתיים התקשר סניגורם של הנאשמים אל נשיא בית המשפט העליון בירושלים כדי לבקשו למנוע מהשופטת ורלינסקי להמשיך את הדין.

ורלינסקי לא נראתה נרגשת. לאחר הקראת האשמות מפי התובע פנתה, אל בן-הרוש: "נאשם מספר אחד, האם אתה מודה או לא מודה?"

בלי אלימות

לפנתרים שלום!

אני מברך אותכם על הופעת שיתנכם המשיכו בדרך זו. בלי אלימות. אני אתכם יעקבן אמולג

אשדוד

למה ביוקר?

לעורך שלום רבו

ברצוני לשאול אוהך מדוע מחיר העיתון כל כך יקר. הרי לעניים אין מספיק כסף כדי שיוכלו לשלם יוסף שמש מרדס בן

עם כל הרצון שלנו אין באפרותנו להחיל יותר את מחיר העיתון. הלירה שאנו גובים עדיין לא מכסה את ההוצאות.

רוצים מועדונים

סדי מנטיח מועדונים. בשכונות העיר נ, והפנתרים מאמינים.

סדי לא עומד בהבטחתו. והפנתרים ממשיכים להתאור בסבלנות.

פנתרים עד מתי תמשיכו להאמין! הפסיקו להאמין למנהיגים הצוחקים ממכם.

פנתר קח את עצמך לידים והשב לטדי כגמולו.

אמרו לטדי עד עכשיו היה משחק אבל עכשיו...

ב. שושנה ירושלים

אל תכנעו!

אחים יקרים.

המשיכו להלחם בשלטון הרקוב.

אנחנו כאן, מחזיקים לכם אצבעות.

רחל מרחב

אוסטרליה

יחי הכוח!

אני ילדה בת חמש עשרה. ואני רואה שכאן במדינה לא הולך שום דבר בלי כוח

אצלנו בבית יש עשרה ילדים וחסר לנו הרכה דברים.

כמה שהורי מתרוצצים ללשכת הסעד וכיום דבר לא עוזר.

בתיה מזרחי

ירושלים

שלום מדינה

שכונת נורדיה

תל אביב.

קוראים הכותבים אלינו

מתבקשים לכתוב בקצרה.

אנו נפרסם כל מכתב במלואו בתנאי שיתפוס

מקום שליש טור בלבד.

את המכתבים יש לשלוח

ת. ד. 3742 ירושלים

הסופרים והעם

ביום היוצרים את הפער החברתי במדינה ושאיין חולק שהוא מהווה סם-מות לעצמאות ישראל. - מדוע אינכם נדברים כנגד שחיתות-מידות הרס-נית זו?

ד. האם אתם מודעים לכך. ילד הגדל בת-נאי עוני ומצוקה כתוצאה ממשטר-שחיתות זה, מהווה גרגיר של אבק-שרפה שיהרוס את המדינה מבפנים? - אם כן, מדוע אינכם עולים על בריק-דות לשם תיקון עוול חמור זה?

כסופרים ומלומדים, ודאי שמעתם לפחות על המוסר היהודי שאחת מיסודותיו הוא: 'ואהבת לרעך כמוך'! שהוא ערובה להיותנו ליעם אחד... אם אתם סופרי-אמת מה אתם חושבים לעשות בנידון?

בעומק לבו של כל סופר-אמת חבוי ניצוץ נבואי, כידוע, ומאד רוצים הרבה במדינה הזאת שיקום בקרבנו, ולו אחד שיהא מחוננו בניצוץ-נבואי, לא רק בדומה לאלהו שהתריע על מעשה איזבל בקרם-נבות, ואגב היא נקמה בו עיי שליח-יה הנסתרים והעיפה אותו בסערה השמימה...!

למדינה הזאת דרוש היום באופן דחוף סופר בעל חוש לצדק-יהודי ואנושי, בדומה לישיעיהו הנביא שהיה מפגין בראש חוצות ומתריע בדברים בוטים מלאי תעוזה והור כנגד שחיתות-המידות של שליטי ישראל ואומר להם בפדצוף 'גזלת העני בבחיכם' או 'שריף סורדים וחברי גנבים, כולו אוהב שוחד ורודף שלמונים, יתום לא ישפאו וריב אלמנה לא יבוא אליהם'! [איני מתכוון להעתיק כאן את כל התנ"ך]. מן הראוי להזכיר לעצמנו שהנביאים ניבאו בין היתר גם על חורבן הבית הראשון והשני.

האם אין בין מאות סופרי ישראל אחד לפחות שידתיע באזנינו על חורבן הבית השלישי? ואם אין אחד כזה, אין דבר עשו זאת בצורתא! ואם גם אין בכם לא זה ולא זה-מוטב שתמשיכו כפי שהסכנתם עד הלום; ליסעור את כספי החלוקה שהמימסד מעניק לכם ע"ח עניי ישראל, כמו 'כולם'! רק דבר אחד אנו מבקשים מכם: בושו לכם ודומו!

כל הכבוד לסופרים שהפגינו ושנפגשו ושני-דברו למעלה משבע שעות עם ראש הממשלה נולדה לשם עשיית צדק לעקורי אקריט-וברעם! עד עתה הכרנו את חבאי-אגודת הסופרים בעיקר. כלוחמים על מענקים ומילגות מימסדיות ושאר טובות-הנאה מפלגתיות לעצמם. אבל לצאת למלחמה על 'עקרונות' כגון 'צדק-ברעמי' למשל - ללא ספק יש בזה מן החידוש, המעורר פליאה והתפעלות תמוהה!

ואני שואל: האם כבר סיימתם, סופרים נכבדים, לעשות לתיקון העוולות והיוותים החברתיים - יהודיים שבפנים, שאתם נפנים לתבוע עלבוננו של הצדק ולרדוף אחריו כאשר ירדוף הקור-רא בהרי הגליל, שעה שמצויים להם, מלבד ראייה ותיקאן, גם מאות עררים יפי-נפש-נצרניים הלוי-חמים לצדקתם.

שאינה חמורה כל כך, לשם מה הראוותנות והסארטיריות, שעה ש'עניי ביתך קודמין'?

ואם באמת החלה רוח-הצדק לפעם בכם, אנה התחילו לעשות למען הצדק-היהודי האנושי פאד והנרמס לעיניכם בראש חוצות, בקרבתכם שמש, ואם אינכם מודעים לו - הרי לכם כמה עולות לדוגמא:

א. היודעים אתם שקיימות בישראל עדיין משכנות עוני, בהן מתגוררו אלפי משפחות יהודיות בתנאי תת-דיור, תת-תזונה, תת-חינוך ואין מי יתבע את עלבונן? - מדוע אינכם מפגינים נגד צלם-אלהים זה?

ב. היודעים אתם שאלפי משפחות המתגוננות על אדמת-הלאום עשרות בשנים, נתונות לנישול אכזרי, לאחר שנמכרו זכויותיהם הקרקעיות ללא ידיעתם, עיי מינהל מקרקעי-ישראל ובי-הסכמת המוסדות לספרים מסויימים, שבעים מאד, אך 'בעלי קשרים' הדוקים מאד, המנהלים כנגדם משפטי-פינוי שתכליתו לנשלם מאדמתם ולוורקם לרחוב, כיון ומצוי 'חוק' מעוול, שממש-לח-גולדה מסרבת לתקנו או לבעלו? - מדוע אי-נכם נפגשים עם גולדה גם בעניין זה של 'גזלת כבש אתהרש'?

ג. ידוע לכם שמתבזזים מליונים ויהידים מאניש מתמליינים ע"ח עם ישראל, בה בשעה שבכסף הזה ניתן היה לצמצם את העיוותים הר-

אל הקורא

קורא נכבד!

אתה ודאי שם לב לעובדה כי עיתוננו הולך ומשתפר, גליון זה הוגדל לעשרים עמודים לעומת 16 בקודם. אנו נמשיך להגדיל את העיתון ונשים דגש מיוחד על שיפור החומר המובא לידיעתך. כדי להקל עליך את רכישת העיתון, אנו מציעים לך להיות מנוי על עיתוננו, אנו נשלח לך - באמצעות הדואר - את העיתון מיד עם הופעתו.

טופס מנוי

לכבוד

ת.ד. 3742

ירושלים

הנני מצרף 10 ל"י עבור 10 גליונות של „הפנתר - השחור“

שם פרטי

שם משפחה

עיר

מספר

רחוב

טחנות הצדק

(המשך טענה 10)

בלא היסוס השיב מנהיג הה-
תקוממות; "אינני מוכן להישפט ב-
פניך".

אחריו השיב נאשם מספר שת-
יים; "אותה תשובה כבוד השופט,
והנאשם השלישי הכריז; "אני מו-
כן להישפט בפני כל שופט במדי-
נת ישראל, אבל לא בפניך", תשובה
דומה היתה גם בפני של אחרון ה-
נאשמים.

פניה של מרים ורלינסקי-שט-
רקמן, לא יכלו להסתיר את אשר
התחולל כנפשה. חיוורת מן הפגיעה
המאורגנת בה, הפטירה בועף; "לא
אחס תקבעו בזני מי תישאט. אני
מקבלת את תשובתכם כאי הודאה.
אולם ברגעים אלה הגיעה הדרמה
לשיאה.

השופטת התקיפה הרגילה לתת
הוראות, ושלא אחת התלוננו נגדה
עורכי-דין ונאשמים, נראתה כמי

שהוכתה - בהלם שעה שהגיע במ-
רוצה עורך-דין מסויים, מסר פתק
לסניגור, וזה הכריז בקול; „כבוד
השופטת, זה עתה קיבלנו ידיעה מ-
ירושלים כי כבוד נשיא בית-המשפט
העליון הוציא צו-ביניים האוסר
עליך להמשיך. בשמיעת המשפט...“
לא נלאה אותך, הקורא, בתאור-
רים מרתקים מפני עורכי-דין, על
הצורה בה מנהלת השופטת ורלינסקי-
סקי את משפטיה. לא נזכיר שוב

ושוב את דעותיה הבלתי-מוסחרות
בבעיות סוציאליות ועדתיות.
לא נרבה בדיבורים על האס-
סיאציה שיוצרות הכרזותיה של
השופטת למערכות-משפט אחרות,
שהפכו את השמירה על „הסדר ה-
ציבורי“ לערך-מקודש.
אין זה מקובל למתוח ביקורת
על שופטים. עשינו זאת לאחר שה-
גענו למסקנה כי הגב' מרים ורלינסקי
הגדישה את הסאה.

המעוניינים בחוגי בית מטעם

„הפנתרים השחורים“ מתבקשים

לכתוב לת. ד. 3742 ירושלים

לפחות שבועיים מראש.

האשכנזי הדפוק פרי עטו של אפרים רז, פורסם בעמון הסט דנטים "פי האתון".

אנו פרסמנו את האשכנזי הדפוק בגליון הקודם של "הפנתר השחור", עתה אנו מביאים אז תגובתנו.

העדפנו תגובה קיצונית ככל האפשר, מפני שכל הת וכות שהגיעו אלינו היו מ ונוח.

אנו מבקשים את סליחת האשכנזים הטובים, ותגובה זו מיועדת לאשכנזים מטוגו של מר רז בלבד.

את תגובות הקוראים נפרסם בגליון הבא.

תשובה לאשכנזי הדפוק

אבא פנתר עובד - ואבא וזווז נהנה!

חינם, כל זה לא היה מספיק לך להדביק אותי ולנצח אותי, כי התרבות שלך, מפגרת אחרי התרבות שלי באלפיים שנה, ואז יהפכו כל האשכנזים זיפטים, לטעוני טיפוח והספרדים יאיישו את כל האוניברסיטאות.

מאה שערים - נחלאות.

במאה שערים יש ויש פנתרים קוראים להם נתורי קרתא, נתורי קרתא בשל דתם אחרת היו הם פנתרים, ואם אתה מעדיף, נתורי קרתא על פנתרים יבוסם לך, אני לא.

ההשראה שלך בין נחלאות לבין שערי חסד מוצאת חן בעיני, והרשה לי לשאול אותך כמה שערי חסד אתה מכיר, והרי על כל שער חסד אחד יש לפחות עשרה נחלאות!

נוסף לזה לך בדוק את מצנם של תושבי שערי חסד, האם הם מדוכאים מבחינה תרבותית? האם אין להם שפה משותפת עם תושבי רחביה? על כך שהם דפוקים מבחינה כלכלית אין חולקים, ואני מפגין גם למענם.

נכון יש הרבה טלוויזיות בנחלאות, אבל האם הטלוויזיות נועדו רק לאשכנזיפטים? והרי עדיף שילדי נחלאות יחזו במסך הקטן מאשר יסתובבו ברחוב.

הפגנה נגד מי?

לסיום מציע לי האשכנזי הדפוק להפגין נגד הורי ולא נגדו.

חביבי! למה אני אפגין נגד הורי?

אבי עובד שמונה שעות בניקיון כבישים וחוזר עייף הביתה כשבסוף החודש הוא מקבל את הלוקש שמסתכם ב-483.60 ל"י ומזה הוא צריך לשלם את חשבון המים, החשמל הארנונה (לא רק אתה משלם), אמי עונדת בנקיון אצל וזווזים ברחביה ומשתכרת במאה וששים ל"י לחודש, מכל הסכומים האלו צריכים לחיות 8 נפשות, ואצלך חיים 5 נפשות מ-1500 ל"י.

יש לך טעות ידידי אם אתה חושב שלקופת חולים אנו לא משלמים דע לך שהתשלום לקופת חולים הולך וגדל עם גידול מספר הנפשות במשפחה ואבי משלם את המקסימום עבור קופת חולים.

למרות כל הקשיים שנערמים בפני, אני אמשך להפגין נגד האדישות שלך ושל אנשים כמוד.

אני אמשך להפגין נגד פשעי הממשלה, עד שיהיה לי מספיק כוח כדי שאוכל לשנות את הדברים בעצמי.

קביעות אלו אני נלחם, לא ייתכן שהכנסה של 4 נפשות ותהיה העבודה אשר ראש המשפחה עושה אשר תהיה, תהיה 3.000 ל"י לחודש בעוד משפחה בת 8-10 תצטרך ב-600 ל"י.

אני נלחם נגד זה שאבא וזווז, יהיה מהנדס או רופא, או כל מקצוע שמכניס 9.000 ל"י לחודש, בעוד אבא פנתר יעבוד כאופה, חלבן, סנדלר, וכדו', וירוויח רק 700 ל"י לחודש.

מי מפרנס את מי?

אבא פנתר הולך לעבוד כאופה, משלמים לו שכר דחק ואבא וזווז המנהל מקבל את תוספת השכר שהיתה מגיעה לאבא פנתר.

בקיצור יא אשכנזיפט, לאבא וזווז משלמים יותר בגלל שלאבא פנתר משלמים פחות, תלמדו ותרויחו גם אתם הרבה- אתה אומר? אז קודם כל הסגרת לך מה מולמדים אותי, שנית אם כל אבא פנתר היה הופך להיות מהנדס או רופא, מי היה אופה בשבילך לחם? מי היה מייצר לך שו-דולד? מי היה מנקה לך את הרחובות? ועוד ועוד.

זו תרבות?

כשאתה מדבר על תרבות יא סחבי, חייב אתה לעבור לדום ולהצדיע לתרבות הספרדית, וכל זה למה? מפני שאתה חייב לדעת כי בזמן שאבות אבותך היו עדיין קופים בג'ונגל, היו אבות אבותי מושבי עט וקוראי ספר, ובעוד אבות אב-תיך היו מסרויחים נודדים ליד הוולגה והדנובה, חיו אבות אבותי מהמאכלים הטעימים ביותר.

אתה חושב שמפלים אותי לטובה בציוני הסקר ביום לימודים ארוך ובחינוך תיכון חינם? זו טעותך יא אשכנזי דפוק... בשכל!

אני אספר לך בקצרה מה קורה כאן, בחוץ לארץ הייתה לנו קהילה יהודית מפותחת ותרבו-תית חיינו בש ע ובמנוחה עד שכמה אשכנזיפטים כמוך החליטו להעלות אותנו לישראל, באנו הנה לתרבות שונה נושלו לחיים שלא ידענום, כאן אילצו אותנו ללמוד את התרבות שלך, השחיתו את התרבות שלנו, כל שיטות החינוך מבוססות על החינוך המזרחי ארופי, הרסתם את התרבות שלי, ויצרתם אותי, את, הטעונו טיפוחי כפי שא-תם מכנים אותי.

אם התיבות שלי הייתה שולטת כאן, הייתי נוחן לכל האשכנזיפטים הנחה יותר גדולה ב-20% בסקר, נמה שאתם נותנים לי, במקום יום לימודים ארוך הייתי נותן לך יום לימודים כפול ובמ-קום תיכון חינם הייתי מעניק לך גם אוניברסיטה

לאשכנזי הדפוק אהלן וסהלן!

יא אשכנזי, אני מסכים אתך כי אתה דפוק, אתה דפוק יותר ממני כי דופקים אותך, כי אתה דופק את עצמך ומעל לכל אתה גם דפוק בשכל.

אתה שקרו ומוג לב!

אתה טוען שדעתך היא דעת הרוב הדומם, ובכן יא סחבי, עלובים כמוך יש מעט מאוד, מעט עד כי לא רואים אותם, מוגי לב עד כי לא שומעים אותם, אתה אומנם העזת לכתוב את דעתך על בני עדות המזרח אבל אתה מסכן, אתה ו-הרוב הדופם' שלך אתם מוג, לב, אין לכם אומץ להלחם באלה שדופקים אותכם.

אין לכם אומץ לקום ולהלחם, באלה שדופקים אותכם למה למשל לא תקח אקדח ותירה בילדיו של אבוסבול, שלא אתה ילדת ושאתה - לדברייך - מפרנס אני מרחם עליך כי אתה מטומטם, אתה לא יודע להעריך את יריבך, אני אומנם יצאתי מעורי למקרא כתבהך, אך לא מרוגז, יצאתי מעורי מרוב שמחה, על שסוף סוף חלאת המין האנושי מופיעה בשטח, על שסיף סוף אני מתחיל לראות את אויבי.

דופקים אותך יא אשכנזיפט! דופקים אותך מפני שבכית הספר שלי במוסררה לימדו אותי לגנוב ממך, להשחית כל דבר טוב שאתה יוצר.

אתה דופק את עצמך יא סחבי, דופק, מפני שאתה לא מהקומם על חינוך זה הניתן לי ושאתה סובל מפנו, וכל זאת בגלל שאתה דפוק בשכל.

יא וזווז, לפני מאה שנה נלחמו ונהרגו גבורים גדולים במאבק על שכר העבודה, דרישתם היתה יום עבודה בן שמונה שעות ושכר שיספיק לצרכים שלהם, אני מאד מרחם עליך שאתה צריך לעבוד משרה וחצי, כדי להרויח, 1500 ל"י, אבל אני לא אשם שאתה מוג לב ואינך מוכן להלחם אפילו למען עצמך.

כשאתה אומר, שאנו 40% מהאוכלוסיה במדינה נושאת על כתפיה את הנטל הכלכלי של שאר 60% האחרים, משתמע מדברייך כי כל 60% הספרדים לא עובדים ומחכים למשכורתך כדי שתואיל בטובך להפריש להם כ-40% משכרך בהם יוכלו לחיות, אתה אומר עוד יש עשירים המרויחים שלשת אלפים לירות נטו לחודש, למה צריך להוריד להם עוד מיסים? וחרי משכורתם היא 9.000 ל"י והורידו כמנה 6.000 ל"י מיסים, בשביל עשר מיסיות אחרות.

כאן טמון הכלב, נגעת בנקודה החשובה, יא אשכנזי, בעוד אתה טובע כי אבא וזווז ירויח 3.000 ל"י לחודש ובודאי יצטרך לפרנס 4 נפשות וכלב, באותו הזמן אתה קובע שאבא פנתר יקבל 600 ל"י לחודש (כדברייך 600 לחלק לעשר משפחות - 600 ל"י), מהם יצטרכו לחיות 8-10 נפשות זהו זה יא אשכנזיפט, נגד

ע ל מ י מ

מספר קבוצות הימין בארץ. אינו קטן ממספר הקבוצות השמליות כאן. מבצרם של הימין הוא בדרך כלל בשכונות העוני. הרואים בימין את האפשרות היחידה לשינוי השלטון בארץ. יחד עם זאת אין לראות בימין בקבוצות המייצגות את שכונות העוני ובייצוג תביעותיהם. לא ראינו שום מקרה של מאבק רציני, למען פועלים ועניים. מה שברור הוא: אין אפשרות להגן גם על עשירים וגם על עניים ונשאל את עצמנו על מי באמת מגן הימין?

תנועת החרות:

חבריה המרכזיים של התנועה צמחו משורות האצ"ל. התנועה מנסה לזקוף לזכותה את כל "התהילה" של האצ"ל. למעשה ברור שאין קשר פוליטי בין האצ"ל לבין תנועת החרות. האצ"ל היה ארגון לשיחרור לאומי של העם היהודי. חברי האצ"ל אינם נימנים בהכרח על בעלי הדעות הימניות. על אופיה האמיתי של תנועת החרות אפשר ללמוד מהמקרה הבא:

יו"ר סיעת תכלת לבן בהסתדרות מר אריה קוצר, אולץ לתפטר מתפקידו לאחר שהעז לתבוע שכר גבוה לפועלים. בדיון על גובה שכר המינימום. דרש מר קוצר — בישיבת ההסתדרות — כי שכר המינימום יועלה לסך של 465 ל"י. נבעוד המערך דרש 425 ל"י בלבד. על כך הטיח יורם ארידור במרכז התנועה "זה אינו תואם את הקו האידיאולוגי של התנועה".

לברלים (גח"ל):

שמה הנוכחי של מפלגת הציונים הכלליים לשעבר. מפלגה זו מייצגת בברור את האינטרסים של התעשיינים, הפרדסנים וסאר העשירים. ע"ן חטוף ברשימת מועמדי המפלגה, מתגלה מיד סוג חבריה הנמנים על האסכולה של מזרח אירופה.

הלברלים העצמאים:

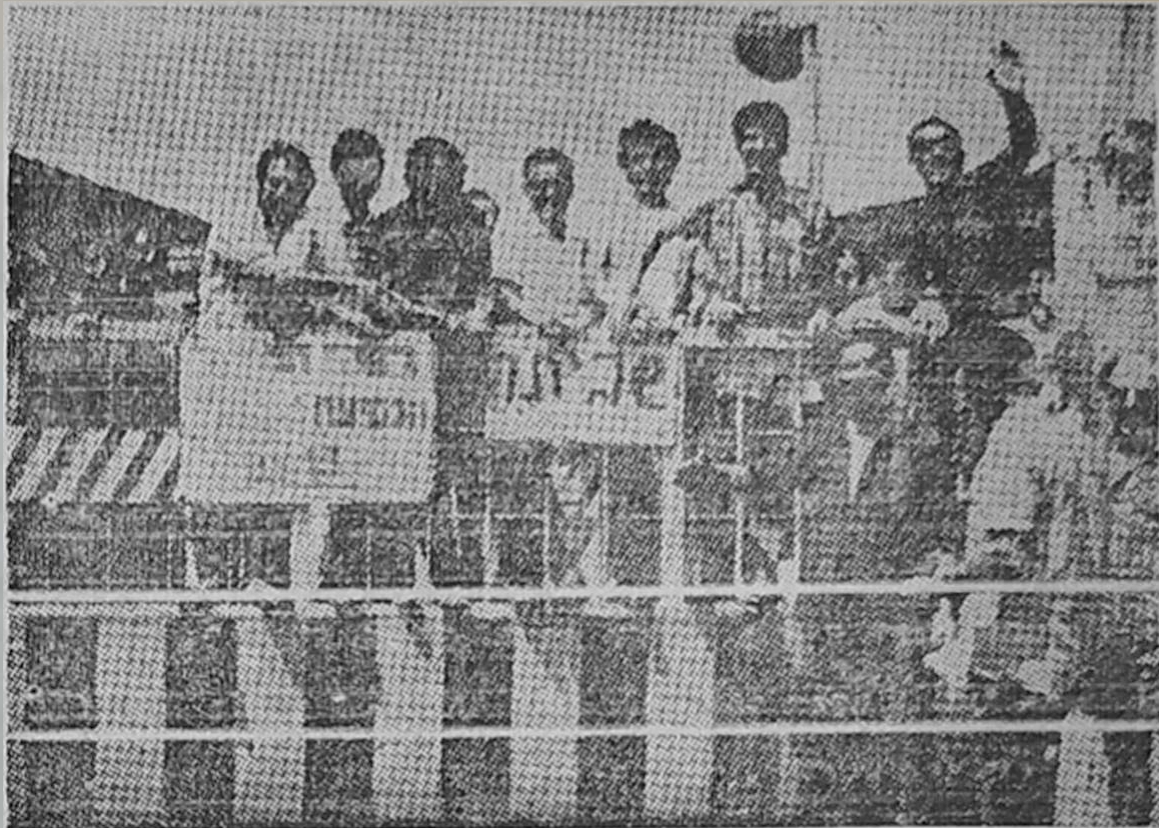
המפלגה הפרוגרסיבית לשעבר. אותה גברת בשינוי האדרת והיתה שותפה במפלגה הליברלית המאוחדת. דומה מאוד למפלגה הליברלית וישיבה כמעט בכל הממשלות בכל צורות גילגולה.

המרכז החופשי:

בעלת אידאולוגיה המתנדנדת עם רוח דעת הקהל. הם נוהגים לקפוץ על כל עניין שדעת הקהל בעדה. לא במקרה הם נש"ארו אלמים בכעיית העוני.

הרשימה הנמלכתית:

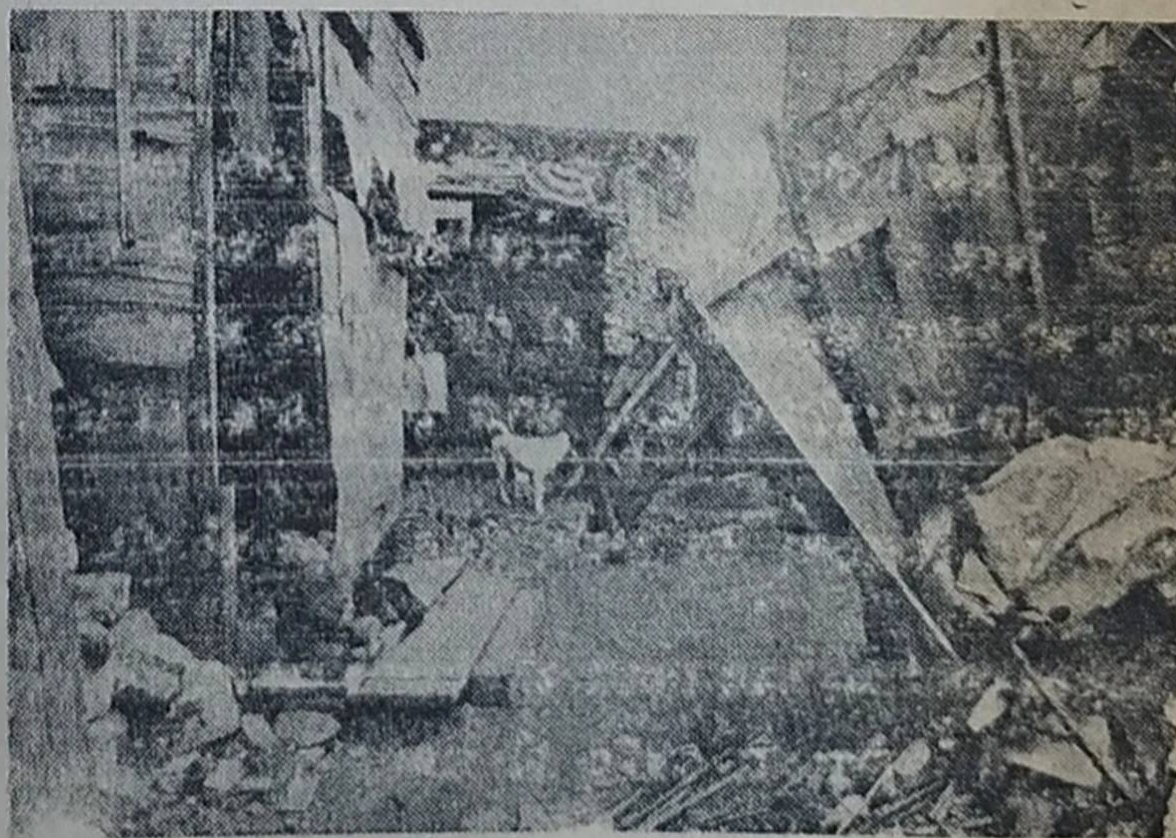
מפלגתו של דוד בן גוריון (זוכרים אותו?) ועם פרישתו ה"תרחקה מאוד מהקו האידיאולוגי שהוא ייצג בזמן היותו ראש מ"מ

פועלים

עניים

אזרחים פשוטים

א ל מ

שלה. אין הכדל גדול בינם לבין המפלגות חלברליות.

אוץ ישראל השלימה:

לא ברור אם הם רוצים גם את פרס או שהם מסתפקים בעירק בלבד.

מה שכן ברור, אם היינו הולכים לסי תוכניות תנועה זו, היינו גורמים להשמדתנו הפיזית.

ארגון דיב:

ארגון דיכוי בוגדים בשמו המלת, נוחג לשלוח מכתבים לא ישים שונים. בהם הם גוזרים פסק דין מות על מקבל המכתב. בין מקבלי המכתבים נמנה אבא אבן.

למה אין הם מוצאים בסקי דין מות. נגד הבוגדים שלא חצים לפתור את בעיית העוני?

הליגה להגנה יהודית:

הליגה קמה ופעלה בארה"ב, למען הגנה על רכושם וחייהם של היהודים שם. לא ברור על מי הם רוצים להגן כאן בישראל. מרבית חברי הליגה, אינם ישראלים ואסילו מנהיגם כהנא הינו בעל נתינות אמריקאית. לאחר פרשת "הנשק" הגיש כהנא בקשה לקבלת אשרת עולה ויש לקוות שבדומה לפאיר לנסקי, היה גם מאיר כהנא קשור למאפיה גם לא יקבל אשרת עולה. לא מובן מדוע לא גירשו אותו מומן.

לקבוצות הימין יש בכנסת כשליש מהמנדטים. הם לא פעלו אף פעולה משותפת למען. חיסול העוני ומיותר להסביר מדוע הם לא עשו זאת. הפרופיל הימני כמו שהוצג כאן, מסביר את אופיים האמיתי של תנועות הימין.

נוסף לכוחם בכנסת חולש הימין על כוח כלכלי גדול, במשק הפרטי וברכוש המפלגתי, כל הסיפורים על חוסר יכולתם לפעול למען חיסול הפער החברתי כלכלי לא מתקבלים על הרעת הם פשוט עסוקים בטיפוח עצמם בצבירת הון שכא בהכרח על חשבון הרעניים במדינת ישראל.

הכנו לקורא כתבה זו מתוך כוונה שהוא יעשה את חשבון. הניש מאחר ואנו נמצאי לפני שנת בחירות, בבחירות אלו אפשר יהיה להשיג יותר מאשר בפעמים קודמים, על העניים לקחת את מערכת הבחירות הקרובות בצורה רצינית ולא לחזור על הטעויות שחזרו על עצמם בכל מערכת בחירות קודמת.

ראו הוזהרתם!

תעשינים,

פרדסנים,

בעלי הון,

אינטרסים אישיים

ויוקרה אישית,

הצדקת המצב

הקיים בשתיקה ועל

ידי כך לגרום

להמשך העוני,

ל אלו

שאלות יסודיות

המשטרה הישראלית שונה בהרבה מכל משטרה אחרת בעולם, בלי ספק. עם זאת זוהי המשטרה שאי עקביותה וטעויותיה הפכו אצלה לשיטה.

מעצרים מיותרים נערכים מדי יום ביומו, כשהשיקול למעצר הינו מוסעה ומיותר ואין בו משום "שירות הציבור".

אחד ממקרים אלו קרה ב-7.8.72. מספר חיים בן ידידיה לוי:

עליתי למועדון "ביליאנו" "אלקוצר" שבירושלים כדי לקרוא לאחי שיטב שם. במדרגות פוגש אותי משה אלקוצר (אחיו האדום השחתיים במועדון). הוא מסתכל עלי ואומר לאחיו יעקב: "תראה את המושחת הזה". ומיד התנפלו עלי, לקחו אותי לשירותים והרכיזו לי מכות רצח (היה לי סיכסוך ישן אתם). 3 בחורים מהמועדון — שמכירים אותי — עוררו לי להחליץ מהם. התאוששתי מהמכות שקיבלתי, ואיך שאני קם מהרצפה אני שומע את יעקב אלקוצר אומר: "המת קם לתחייה". הייתי המום במקצת וראיתי את יעקב שולף מולי אקדה ואומר: "רד למטה או שאני אשלח אותך לאן ששלהו את אבא שלי". התחלתי לרדת במדרגות ופתאום הרגשתי שמתעופפים סביבי כדורים. שמעתי 3 יריות. ברחתי כל עוד נפשי בי.

למטה פגשתי בשוטרת. ביקשתי ממנה לכוא איתי, ועליתי יחד עמה ל"אלקוצר". הצבעתי על יעקב ואמרתי לה שזהו האיש שירה עלי. יעקב התרגז, הוציא שוב את האקדה — ליד השוטרת — ואיים עלי במכות, אם לא אסתלק. אמרתי שאני רוצה להגיש תלונה, ואז היכו אותי שוב, לעיני השוטרת.

השוטרת ביקשה לצלצל למשטרה והם לא איפשרו לה לעשות זאת מהמועדון. היא הלכה וחזרה עם גידידת משטרה. לקחו אותי ואת יעקב אלקוצר למחלקת חקירת. השוטרת מסרה את כל מה שראתה. אני מסרתי תלונה נגד יעקב אלקוצר, והוא הגיש נגדי תלונה על הפרת הסדר.

למרבית הפלא, החוקר שיחרר את יעקב אלקוצר, ואילו נגדי הוצאה פקודת חבישה ל-48 שעות. קיבלתי מכות מהחוקרים בזמן המעצר, ובתום 48 שעות נלקחתי לשופט. החוקר ביקש נגדי פקודת מעצר ל-10 ימים. בפיו היו כל מיני נימוקים שלא היתה להם שום אחיזה במציאות. השופט הוציא לו 7 ימי מעצר, ובתום 7 ימי המעצר הוצאה לי פקודה נוספת ל-7 ימים נוספים.

לאחר תום מעצרי, שוחררתי בערבות. על לחתום כל יום במשטרה, ומעצר בית החל מ-9 בערב.

(בנליון הבא — משטרה או משטרע — באותו עניין)

ישנן מספר שאלות יסודיות שנשאלות בכל ויכוח עם "הפנתרים השחורים", או כשמתווכחים על בעיית העור. ני. בכתבה זו אנסה לענות על רוב השאלות הנשאלות בכל מקרה בכל ויכוח.

שאלה: מדוע הפנתרים אלימים?

תשובה: בכל מקרה שבו הפכה הפונת הפנתרים לאלימה, האלימות נפתחה על-ידי המשטרה. הפנתרים הגיבו באלימות אך וזו אלימות כנגד האלימות המשטרה-תית ואלימות הגנתית בלבד.

שאלה: למה הפנתרים לא הולכים לעבוד?

תשובה: כל עניין "העבודה" הוכנס לראש הדיבור על-ידי גולדה בהופעתה המפורסמת בטלוויזיה. בלי ספק זו היתה תעמולה מצויינת של גולדה.

"הם התנפלו עלי ואמרו לי למה את שואלת אותנו איפה אנחנו עובדים", אלו דברי גולדה. כן! למה גולדה שואלת קבוצה של 5 צעירים היושבים מולה ומגסים לדבר על בעיות קשות שהן מנת חלקן של מאות אלפי נפשות בישראל, מה זה חשוב איפה הצעירים הללו עובדים? בלי ספק הבחורים עובדים ואפשר לספר לכם על עבודתם של החמישה שפגשו בגולדה.

ראובן אברגיל: כיום מדריך לחינוך גופני, קודם פועל נקיון.

רפי מרציאנו: כיום מדריך לחינוך גופני, קודם סבל. יעקב אלבו: כיום קבלן לאינסטלציה, קודם ימאי. דוד לוי: פועל בחרות, גם קודם.

סעדיה מרציאנו: מחלקת החינוך, קודם תקליטן.

אין ספק שבחורים צעירים רבים מסתובבים חסרי כל, ללא עבודה וללא מסגרת שתכשיר אותם למקצוע כל-שהוא. בחור צעיר שאינו עובד כיום, אין זאת אשמתו. זו אשמתם של מוסדות החינוך והעבודה במדינה, וכי מה רוצים ממנו, שיעבוד כפועל נקיון? וכי איזה פועל נקיון חי היום חיים נורמליים ממשכורתו? הכשרתם של בני נוער למקצוע או הכנסתם למסגרת לימודים עיוניים תסתור את בעיית העבודה.

דבר נוסף שאנו חייבים לתת עליו את דעתנו היא העבודה, שעבודה לא פותרת את הבעיה של עוני וקרי-פוח. נחטא לאמת אם נאמר שבעיית העוני תיפתר כאם ילכו כ-20 אלף המובטלים לעבוד.

ישנם אנשים רבים העובדים כבר רוב חייהם ועדיין הם חיים כתנאי עוני חמור. בעיית העוני אינה בעיית עבודה!

שאלה: הפנתרים הם נגד המדינה?

תשובה: "הפנתרים השחורים" הם נגד הממשלה ולא נגד המדינה. הארגון אינו כולל את הדבר "מדינה" בצורת התפישה של הרב כהנא למשל. תפיסתו של כהנא, שהמדינה היא ערך עליון ולכן צריך להשתייך כל אדם הבא לטעון נגדה, ואפילו הוא צודק. בלתי-זה פחות חשוב שיש אנשים מטויימים מאוד שהם דפי-קים במדינה הזאת.

שאלה: מדוע אתם הולכים עם ארגוני שמאל?

תשובה: הדבר נכון במהופך. זאת אומרת, האדם היא שהשמאל בא אלינו, דבר אחד צריך להיות ברור. העובדה שהימין לא בא אלינו, אומרת דרשני, וכי לכו איכפת עניין העניים? העשירים? או בעלי התעסוקות כל אדם במדינה שמוכן לראות את המצב כמק-שהוא, לגער מעליו את שטיפת המוח של אמצעי התק-שורת, אדם המתפס את הזדק הסוציאלי, אינו צריך להיות ימני.

אנשים רבים (השבעים והשמנים) אומרים: "אנחנו צודקים בכל, אבל שום דבר לא יעזור לשנות את המצב". אנשים אלו הינם האוייבים הגדולים של האם העניים בישראל. אנשים אלו אומרים בפירוש: תשדוד לחיות כמו שחיייתם עד היום, אין לכם כוח כעת לשנות את מצבכם.

האמת שונה למעשה. המאבק לשינוי חברתי-סוציאלי בישראל יבוא עם ליכוד רוב הכוחות הדפוקים במדינה.

יהדות עירק — סוף

לה על סה"כ האקדמאים שהמדינה הכשירה מעדה מאז קום המדינה. קהילה ששלטה ברוב המשאכים של מדינת עירק — שהיתה המפותחת מכל מדינות האיזור — הפכה לקבוצה נשלטת מופלית ומקופחת בכל תחומי החיים. קהילה שהמוסר שלה וגנאליות החסדים היה עבודה עירק ראשון במעלה, הפכה לקבוצה נשחקת בגלגלי התחמק האשכנזית הורה לה לחלוטין. מקהילה מגובשת ומרבי-תית זו צמחו בישראל עבריינים מכל הסוגים. קהילה שהעמידה בנים לתפארת גידלה כאן בישראל בנים "טעוני טיפוח".

אני אוהב אותך רוזה!

מאת: דן עומר

בשנים האחרונות מלאים העיתונים והשידורים בתי-אודים על דיכוייה של תרבות יהודית ולא-יהודית בבריית-המועצות, עד שנדמה כי יש ביכולתנו להתבונן בראי ולומר מה יפינו.

אבל אנחנו מכוערים.

מדוע אנחנו מכוערים?

מפני שמטמטמים אותנו. בבתי-הספר מלמדים סיפורי-יהודים על ש.י. עגנון, סופר הכותב גליצאית בלשון עברית.

מי מנע יודע מיהו יהודה בורלא?

האם למדתם את "עלילות עקביא", "אשתו השגואה",

"לונה" או סיפורים אחרים שלו בבית-הספר?

האם מלמדים את ילדיכם בורלא כפי שמלמדים

עגנון?

לא ולא.

מלמדים בבתי-הספר את התרבות המזרח-אירופאית

של מייסדי, מקימי ומעצבי החברה הישראלית.

איני עומד לגנות תרבות זו, שהיא רבת ערכים. יש

בסוגי לקנות את הריסתה של תרבות אחרת — תרבות

שערכיה אינם נחותים מזו אשר מרוממים אותה.

הריסת תרבות בעיני היא פשע כל יכוּפּר.

משך המישים השנה האחרונות, עסקו בישראל, מלבד

בהאדרת הצבא, הקמת שיכונים וביצורה של כלכלה

מקוטבת בספר, גם בהריסתה של תרבות.

מה היה כאן בארץ לפני בוא העליה הראשונה,

השניה וכ"י?

היתה תרבות של ספרדים.

איני מתייחס ל"כוסתן ספרדי" של יצחק נבון, שהוא

ישרי קלוקל וזול ל"איש חסיר היה" במהדורה של

"אבל, גם לספרדים יש קצת פולקלור".

פולקלור הוא תרבות.

אני חיים בתקופה בה מוצג הפולקלור היהודי בסרט

טאר עלוב ובזוי כמו "כנר על הגג" — וישנם אנשים

העלולים לסעות, ולחשוב כי זו התרבות היהודית היחידה

דה שהייתה בעבר ליהודים.

שקר?

שקר וכוב?

בא תבמאי משה מורחי, צאצא לדורות רבים בארץ.

יעושה את "אני אוהב אותך רוזה" ומעלה בו זעזוע חיים

של יהודים ספרדיים, בירושלים של המאה שעברה, בין החומות, ומציג יהודים שחיו בשלום והרמוניה עם שכניהם הערביים — ומעלה את תרבותם, שהיא תרבות באיכות גבוהה יותר מאותה תרבות יהודית מתתנחנת לפריצים, כפי שהיא משתקפת ב"כנר על הגג".

"אני אוהב אותך רוזה" הוא גלעד לתרבות וערכים

שרצחו אותם. לדעתי, רצחו אותם כדם קר.

אבל מי רצח אותם?

ציוני הוא יהודי החפץ לעלות לישראל — במעשה

זה מתגלמים כל מאווזיה.

קשה היה לתבוע מאותם יהודים לא-אשכנזים שהת-

גוררו בסוף המאה שעברה בירושלים, חברון, סבריה

וצפת להיות ציונים.

הם התגוררו בישראל ולא יכלו לעלות ארצה.

כאשר החלו לעלות ארצה הציונים, הם מצאו כאן

סוג חדש של יהודי שלא הורגלו לו ברוסיה או בפר-

לניה. יהודי שדמה כאורחותיו ומנהגיו לערבים. יהודים

בעלי פולקלור מורחי, ישר הליכות ומתינוג, שלא

ידע לדבר אידיש.

שני סוגי היהודים הללו לא השתוו.

כאשר אדם בא לרומא — עליך להתנהג כרומאי.

אלא שהעולים באו לכאן עם מנהגי העיירה מרוסיה

ופולניה, והפכו את תרבותנו לתרבות של עיירה.

"אני אוהב אותך רוזה" הינו הסרט הישראלי הטוב

ביותר שנעשה עד כה. הוא טוב מאחר והוא אמיתי,

יש לו שורשים תרבותיים, זעזועי ושאר מרכיביו של סרט

טוב.

סרט זה הוא נקודת אור.

תקווה לרומן חברתי שיצמח מתוך שכונת מוסררה,

או קטמונים, ולא מתוח בידורי זול בסינגנון "אני שאיש

לא מכיר" ו"אל תקרא לי שחור", שתורגמו מאמריקה

לכאן, בליווי כמה סלנגים תוצרת מוסררה.

"אני אוהב אותך רוזה" הוא נקודת מיסנה בתרבות

הישראלית.

הוא רגע של אמת.

רגע המביא להרהורים ומסקנות, אולי גם מסוכנות.

על כל מקרה, איני מטיף לספרות, תרבות או קולנוע

של ספרדים, אלא לתרבות צודקת וריאליסטית, תרבות

שיסלקו ממנה את הדביקות של הגפילטע-פיש.

השאלה היא כיצד?

התשובה פשוטה ביותר. איני רוצה לראות בסלוויזיה

בתוכניות הבידוריות של ימי שישי, רק בלייקות של

עולים מברית-המועצות — אני רוצה לראות אודים של

יהודי המזרח ותומורח פולקלוריות שלהם.

כאשר נפטר יו"ר הכנסת, ואני עובר בשוק מחנה-

יהודה, איני רוצה לשמוע ממקלטי הרדיו סימפוניות

אבל של מוסיקה אירופאית, אלא גם — נעימות אכל

מזרחית.

איני רוצה ש"תרבות לעם" הממונת על-ידי משלם

המיסים, דבר בו עדות המזרח אינם מקופחים, תשלה

לדימונה, או לירוחם, את "הכנסת כלה" של ש.י. עגנון

או את "הדיכוק" כדי שהילדים הפרימיסיביים "ילמדו"

את המקורות.

הייתי רוצה לראות כיצד משנים את תוכנית הלי-

מודים של משרד החינוך, ונותנים פרופורציות אמיתיות

בין המקורות המערביים למזרחיים.

אם תשונה האווירה התרבותית, הרי סרט כמו "אני

אוהב אותך רוזה" לא יביא הלם לצופיו.

את התרבות הספרדית והפולקלור הספרדי כבר רצחו.

אל תרצחו את הצאצאים.

גרוזינית

פקיד העליה:

מר מיכהשווילי החלטנו

לתת לך ריזה מאוד יפה

בבאר שבע. מה אתה

אומר על זה מיכהשווילי?

מר מיכהשווילי:

באר שבע? לא בשווילי.

כינוי השנה שייך ל:

עמוס קינן

על שהדביק לליגה להגנה את

הכינוי:

הממצמצים

מה נשמע ב... "הפנתרים השחורים".

עמדי חזר לארץ

היה במספר מדינות בארופה ופעל למען "הפנתרים".

חבר הארגון שבתאי עמדי, חזר ארצה לאחר שהייה של שלושה חודשים בחוץ לארץ בזמן שהותו בחו"ל, המשתף בכנס בגלאומי לבעיות נוער שנערך בהולנד. בכנס השתתפו קבוצות נוער מארצות רבות בעולם. בדברו בפני הכנס הסביר עמדי את עמדת "הפנתרים השחורים" בשאלות שונות, בסיום דבריו קרא לכל ארגוני הנוער בעולם, לתמוך במאבק "הפנתרים השחורים" בישראל, וכן לפעול למען הסברת עמדותנו בחו"ל.

בסיום הכנס תבע שהכנס הפך יעודך בישראל. דרישה זו יזמה לאחריה גדולה בקרב רוב המשלחות, ההכרעה בעניין תיפול בתחילת השנה הבאה, עם סיום הכנס שנמשך עשרה ימים, נסע עמדי לאנגליה, צרפת, בלגיה איטליה ושבדיה, שם פעל להידוק הקשרים עם אוהדנו.

פעולת הסברה ממושכת-בככר דיזנגוף

בככר דיזנגוף ערכו חברי הארגון מערכת הסברה נשנוע למעלה משישים יום, מדי יום ביזמו. הצלחת הפעולה עלתה על המשוער, הויכוחים נמשכו כל יום עד שגות הלילה המאוחרות, בתקופה זו הצטרפו פעילים רבים לארגון. באחת הלילות התנפלו אלמונים על החבר יהודה בהן ופעעו בראשו, יש להניח כי האלמונים פעלו בהשראת אחת המפלגות שפעולת ההסברה גרמה נזקים לתדמיתה.

מבצע בגדים לחורף

ב 23.10.72 החל בירושלים מבצע בגד לחורף, המבצע מאורגן על-ידי "הפנתרים השחורים" ויקיף את ירושלים, אשדוד, באר-שבע וחל-אביב. במשך המבצע יחולקו בגדים בשווי של עשרת אלפים לירות שנתרמו ע"י יצור בגדים ירושלמי.

חודשו משפטי

"הפנתרים השחורים"

ביום 20.10.72 הוכאו חמישה מחברי הארגון לבית משפט השלום בירושלים, להמשך בירור משפטים. הנאשמים הם:

1. ראיבן אברגיל
2. כוכבי שמש
3. יצחק ציון
4. גבריאל ג'ורג'
5. יעקב דרעי

כתב האישום מתיחס להפגנה ב-23.8.71 חמשת הפנתרים נאשמים בהפרת הסדר תנאי רישיון ההפגנה, תקיפת שוטרים, הפכת הסדר הציבורי וסיכון השלום. כמו מאשימה אותם התביעה בהזמנת שר האוצר לנאום בככר ציון שריפת חמונתה של גולדה מאיר, קשירת קשר לביצוע פשע ועוד, כל זאת ללא סיבה סבירה. לאחר שמיעת מספר עדים, נדחה המשך ה משפט לסוף השבוע הזה.

לדפי מרציאנו

שלוחה לך

ולבת זוגך

ברכת מוזל-טוב

"הפנתרים השחורים"

ברכות חמות

למוני אלקיים

לרגל נשואיו עם בח"ל

"הפנתרים השחורים"

הודעה לחברים

חברי הארגון הרוצים לכתוב כתבה מחוץ למסגרת מכתבים למערכת, מתבקשים לשלוח את הכתבה מיד עם הופעת העתון.

יודפסו רק כתבות שיוגיעו שבועיים מראש לפחות.

כתובת המערכת:

ת.ד. 3742

אלה מטרותנו

א. חיסול משכנות העוני

הקצאת תקציבים לפתרון מהיר של מצוקת הדיור למשפחות מרובות ילדים.

ב. חינוך חינוך לכל דורש

חינוך חינוך מגיל 3, כל שלבי החינוך יהיו חינוך.

ג. שכר מינימום ראלי

משכורת מינימום לפי גודל המשפחה, שתאפשר קיום נאות.

ד. שיכון לזוגות צעירים

יבנו שיכונים לזוגות צעירים במחירים שיוכלו לעמוד בהם.

ה. שוויון לכל

לא יזכה אדם בהנאות בגלל מוצאו העדתי, דתו, מינו, או השתייכותו הקבוצתית.

ו. חיסול מוסדות לנוער עברייני

במקומם יש להקים פנמיות, בתי ספר מחצועיים ועיוניים.

ז. שינוי חוק המעצר ללא משפט

החוק הקיים גורם לאי צדק, אנשים רבים יושבים במעצר עד למשפטם, לבסוף הם יוצאים זכאים

ח. תוכנית פיתוח שוויונית

חלוקה שווה של תקציבי הפיתוח, לכל השכונות.

ט. דמוקרטיה, וחופש הפרט

חופש ההפגנה והביטוי אינם ניתנים לחלוקה.

י. צרכי הכלל החיוניים, שרות ממלכתי חינוך

יחוסל העוני

מכתב לחייך

לאחי היקר שלום רב!

זה זמן רב שאתה משרת בלבבך ודברים רבים על מצבך, אינם מגיעים בלדאי לידעתך. ראשית כל צוי וכבר רק כי נולד לי כ - החמישי במספר - והוא הצטרף למיטתך של צגרא וקאלה התאומים. יצקב, הבן הבכור שלי, נצטר השבוע על ידי המשטרה באמת גניבת חפצות שוקולד מהמכולת, ואני מאד חושש לגורלו, נודע לי כי צומדים לרי אחיו ותקופה של elle le שנים במוסד לנאצר צבר"ן, אתה ודאי יודע כי מוסד זה מכשיר את הנצרים שבו אחי הפע. במוסד הם לומדים איך לגנוב ואיך לעשן חשיש, בקילור הם לומדים איך להכנס למצול הפע. ממנו לא יוכלו לזאת יותר.

אתמול ביקרתי יחד עם רותי בת התשע, בבית החולים "הדסה", הרופא הסביר לי שרותי סובלת מקדחת הסטרן. הוא אמר לי שמחלה זו היא תולאה של הלפידות בדירה ושני לריק נשמח מיד ומשרד השיכון שחילפו לי את דירתה שהיא בת חדר וחצי, ואים לא יחילפו מיד את הדירה, צולו להילר אלל רותי סיבוק בכלי הדם הקרובים אלל והיא צוללה למות.

פיוק הלכתי למשרד השיכון עם המכתב של הרופא. הפקיד עם הסתכל צוי כאלו נפתי מהשמים. "רולנה דירה ד" הם צחקו צוי, "וכי אתם לא יודע שאין לנו דירות ז" - שאלו אותי "זה לא משרד השיכון ז, נסיתי להתחכק, "כן, אבל אתה לא קורא בעיתונים כמה צול'ים חדשים מגיעים. והלא הם אחינו ולריק לדאון להם, אז, ענה הפקיד יכן, אבל לי יש פתק מהרופא - התחננתי יאתה לא היחדי, יש הדכה כאוק, צעק צוי הלכתי משם.

אחי היקר!

אני לא מבין מלוצ כשרק מוזכר בי אמריק לי יאין תקליב, יש צול'ים, יש בטחון יש... יש... ורק לי אין כשרצו להשקיע בפרס וכאלקנדה - מדינות לרות לנו - אג מלאו מספיק כסף כדי להפסיד עם כמה מיליונים, וכשבנו את מלון הילטון, לא היתה כציה של תקליב, אתה לזכר בודאי שהאמלה כיסתה את גרעונות הבנקים, גם לזה היה להם תקליב.

אחי היקר!

אמה הבת שלי רותי, לא ללה כמו צולה חדש? תחשוב רגע, בשביל שרותי לא תמות, לרכים להחליף לה דירה, אבל לן הם מצדיפים צולה רדי צל בני רותי שלי.

אומר רק את האמת, כבר לא איכפת לי שרותי תמות, האסכנה סובלת קשה מאוד, בזילות היא יורקת דם ומשתצלת כל הזמן, ואני נורא מרחם על אמא שלה, איך שהיא סובלת! אבל מה, במדינה הזאת קשה גם למות, למות צולה כסף רב וכשאני חושב על כך אני נורא מזדעזע מהעובדה שהכנסתי החודשית היא כסיה 483,60 ליי לזאת לאחר עשר שנות עבודה.

אחי היקר!

אני סובל קשה ומקוה לצורה מאק, יכול להיות שאתה קבור צמק באדמה בסני, כביקצה, ברמה, או אי שם בארץ, אתה מתניק בידיך נשק ומצפה לקדם כל רצה אפשרית, ברנצי מתח אלל, ברלזוני שתדע דבר חלב מאלה, אתה לא מגן צוי, לי אין רכוש שצריך למור צולו אחי אינם חיים. מה שאתה צולה זה להגן על אלה שדובקים אותי.

אתה אחי מגן צוליהם ולכה אתה גורם שימשיכו לדבוק אותי.

יכול אתה להפסיק את סיבולי, אתה נאמה על אלל שיש בידהם את הכוח להשפיע על מבנה החברה.

כשתיקת אתה מגן פעם נוספת על הצעירים ועל השולטים במדינה, כל מאמץ אינם מכלוים להטיב את חיי אתה יכול לזנות את המלכ שלי במהרות, ארגן את חבריך ליחידה, שילחו צלומות מלותות לראשי המדינה, קראו לכל הנוגצים בדבר לזנות את מלכ הצני"ם במדינה.

לכור נא אחי, תפקידך בלהי ברולו להגן גם צוי, אנא עשה זאת.

דים הם לכל הידידים.

צוד תשמע ממני.

שלך בצפיה

האזרח העני